321

விவேகபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி IX } நளஞு மாசிமீ :: 1917-ஞு மார்ச்சுமீ { பகுதி 9

நல்லொழுக்கம்

GOOD CONDUCT

பரோபகாரம்

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் இன்பமும் துன்பமும் கலந்து கலந்துதான் வரும். ஆகையால் ஒருவர்க்கொருவர் பல ஸமயங்களில் உதவவேண்டியதாகும். இவ்வாறு உதவுதல், காரணத்தோடும் பலனை உத்தேசித்தும் இருக்கலாம். இதைக்காட்டிலும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒரேவிதமாக அன்பு கொண்டு, பலனைக் கருதாது விளங்குவதே மிகச் சிறந்தது. இதற்கே பரோபகாரம் எனப் பெயர். பிறர்க்கு இன்பஞ் செய்வதே அதன் வழி. தன்னைத் திரணமாக நினைத்து, தன்னுயிரையும் கொடுத்துப் பிறரைக் காப்பது அதன் உன்னத நிலையாகும். அவ்விதம் நடந்த பெரியோர் அநேகர்; அவருள் சிபி என்னும் அரசர் ஒருவர்.

இவர் நமது இந்திய நாட்டில் மிகப்பழைய நாடாகக் கொண்டாடப்படும் கோசல நாட்டில் முற்காலத்தில் ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்தவர்; தேவர்களுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் தொலைத்து. வீரப்பிரதாபத்துடன் விளங்கிவந்தவர். இவர் ஒரு பெரும்யாகம் செய்தார். அந்தச் சமயம் அங்கு வந்த இந்திரன் அக்னி என்னும் தேவர்கள், அவரது நல்ல குணத்தின் பெருமையைக் கண்டு, அவரைப்பரீக்ஷிக்க எண்ணங்கொண்டனர். உடனே அவரிருவரும் முறையே பருந்து புரு இவைகளின் உருவை எடுத்துக்கொண்டனர். பருந்தானது புருவை வெகு ஆத்திரத்துடன் பற்றி உண்ண, கனவேகத்துடன் துரத்திக்கொண்டு வந்தது. அப்புரு நடுநடுங்கி யொடுங்கி, வாட்டமடைந்த வண்ணமாகச் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் சபையை அடைந்து "என் ஐயனே! அபயம், அபயம்! அடியேன் உன் அடைக்கலம். என்னைக் காப்பது உன் விரதம்" என்று வாய்விட்டலறி அவன் பாதத்தில் விழுந்து சரணுற்றது.

சிபிச்சக்கரவர்த்தியும் தனது கைகளால் அதைத் தடவிக்கொடுத்து, "நீ பயப்பட வேண்டாம்! உனக்குச் சிறிதும் துன்பம் வந்திடாது; இது ஸத்தியம்; வாட்டத்தை விட்டொழி" என்று இங்கித மொழிகளால் அதன் மனதைச் சமாதானப்படுத்தி, அதைத் தனது மார்புடன் அணைந்து அபயமளித்தார். இதற்குள் பருந்து இராஜஸபையை அடைந்து, 'அரசே! யான் துரத்திவந்த புருவைச் சீக்கிரத்தில் விடும். ஒருவர் உணவை, உண்ண விடாது தடுப்பது அரசர்க்குத் தகுமோ? நியாயமோ? தாங்கள் இவ்வாறு அடாது செய்வது தகாது!" எனக் கூறியது. அரசனும் "சரணமடைந்தவரைக் காட்டிக் கொடுப்பது தருமமா? அவ்வாறு செய்வது என்னால் ஒரு நாளும் முடியாது; நீ சொல்லிய விதம் என்னால் செய்யமுடியாது" என்று மறுத்தான்.

"என் ஐயனே! உங்களை எல்லோரும் தருமாவதாரமெனக் கொண்டாடுகின்றனர். நீங்களோ எனக்கு உணவில்லாது செய்யப் பார்க்கின்றீர். வலியார்கள் தவறு செய்தால், கேட்பார் கிடையாதுபோலும்!"

"உனது உணவைத் தடுக்க எனது விருப்பம் சிறிதும் இல்லை. உனக்கு உணவு எது கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இப்புருவுக்குப் பதிலாக எதைக்கேட்பினும் கொடுக்காதிருக்கேன். மயங்காது உனக்கென்ன வேண்டுமோ கேட்பாய்!"

"எரியும் அனலில் நெய் சொரிந்தாற்போல என் பசிக்கனலைத் தாங்கள் உங்கள் மொழிகளால் வளர்க்கிறீர். இனித் தடைசெய்யாமல் அதைவிட்டு விட்டு, மறு வேலை பாரும்! எங்களுக்குப் புருவையுண்பது ஸகஜம்! அதைத் தடுப்பது உமது குலதர்மமா?"

"உனது பசிப்பொருளைத் தடுப்பதென் தருமமல்ல நிச்சயந்தான். அடைக்கலமடைந்தவரைக் காக்காதுவிடுவதும் அவ்விதமே தருமமாகாது. ஆகையினால் உனக்கு வேண்டிய பொருளைக் கேள். பிறர்க்குத் துன்ப முண்டாக்காமலும், உனதுயிர்க்குத் துயருண்டாக்காமலும் இருக்கும்படியான எவ்வுணவு கேட்பினும், யான் தரச் சித்தமாக இருக்கிறேன். தயவு செய்து இப்புருவை மாத்திரங் கேளாதிருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; தயவு செய்ய வேண்டும்."

"ஏன் ஐயா உமக்கு இவ்வளவு பிடிவாதம்? எங்களுக்கு மாம்ஸபக்ஷணஞ் செய்வது வழக்கமே. அது ஒரு நாளும் தவறாது. எங்களது பக்ஷி ஜாதி தர்மப்படி நான் செய்யும் வேலையைத் தடுப்பது உமக்குப் பெரும் பழியையே தரும். எனக்குப் பசியோ காதடைக்கின்றது. என் கண்கள் சுழல்கின்றன. யான் இம்மாதிரி கொஞ்ச நாழிகையிருந்தால், மரணமடைவது நிச்சயம்! அப்பொழுதென்னைக் கொலை செய்த பாவம் உம்மதேயாகும்! ஆலோசியும்—"

"நீ சொல்வதெல்லாஞ் சரிதான். ஆயினும் நான் அபயங் கொடுத்தது ஒரு நாளும் வீண் போகாது. உனக்குப் பசியானால் எதைக் கேட்பினுங் கொடுப்பேன். என் உடம்பையே சீவித் தரச்சொன்னாலும் அப்படியே செய்வேன்."

"அது எல்லாம் பச்சைப் பசும் பொய்; வெறும் புளுகு. யார் நம்புவார்கள்?"

"கோபிக்கக்கூடாது! நான் சொல்லும் விதம் நடவேனானால், என் தாயைக்கொன்ற பாபத்திற்காளாவேனாக!" என்று அரசன் கூறி, மீண்டும் யாவரும் வியக்கும்படி "அப்புருவின் இடைக்கிடையாக என் உடம்பின் சதையின் துண்டங்களை வெட்டித்தருவேன். அதை நீ உண்டு உன் பசியை மாற்றலாம். ஆகையால், தயவுசெய்து வேறு வார்த்தை சொல்லாமல், மறுக்காது ஒப்புக்கொள்ளும்" என்றான். அரசனது மொழியைக்கேட்ட ஸபையோர் "ஆ! ஆ!" என மூக்கின்மேல் வியப்புடன் விரலை வைத்துப் பிரமித்துக் கண்கொட்டாது விழித்துக்கிடந்தனர்.

அரசன் மொழிக்கு அப்பருந்து ஒருவாறு இணங்கியது. உடனே அவன் ஓர் துலை (தராசு) யைக் கொண்டுவரும்படி செய்து ஒரு தட்டில் அப்புருவையும், மறு தட்டில் அதற்கீடாகத் தனது சரீரத்திலிருந்து சதையையும் அறுத்து வைத்தான். அத்துண்டம் மிகப்பெரியதா யிருப்பினும், புறு இருந்த தட்டே கனத்துடன் தாழ்ந்து நின்றது. அரசன், மேலும் தன் சதையை அறுத்து அறுத்து எதிர்த்தட்டில் வைத்தான்; அப்பொழுதும் இரண்டு தட்டுக்களும் ஸமமாக வில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அவ்வாறே செய்தான். புறுவிருந்த தட்டு உயரவேயில்லை. கடைசியாக அரசன் தனது உடல் முழுதுமுள்ள சதையைத் தன்னால் முடிந்தமட்டும் எல்லாம் கொய்து வைத்தான்; அப்பொழுதும் அத்தட்டுக்கள் ஸமமடையவில்லை. இதைக்கண்ட அரசன் அப்புருவிற்குத் தன் சரீர முழுதையும் உணவாக்க விரும்பி அத்தட்டில் தானே ஏறி உட்கார்ந்தான்: அப்பொழுது தட்டுக்களிரண்டும் ஒரே ஸமமாக நின்றன.

இதைக்கண்ட மனிதர் தேவர் யாவரும் ஆச்சரியமடைந்தனர்; அரசனைக்கொண்டாடினர். பட்சிகளாயிருந்த தேவரிருவரும் தமது நிச்சயமான உருவுடன் தோன்றிச் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் பெருமையை நயந்து பல வரங்களையுங் கொடுத்து, ஆசீர்வதித்துச் சென்றனர். அவனது பிணிபட்ட உடம்பும் "சட்டியிலே பாதியும், சட்டுவத்திலே பாதியும், இட்ட கலத்தில் பாதியுமாக" இருந்த சிறுத்தொண்டன் குழந்தைபோல அவரது அருள் வெள்ளத்திற்பட்டு மேனி பொலிந்து முன்னினுஞ் சிறந்து விளங்கியது.

"பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம்," என்ற வாக்கிற்கிணங்கச் சிபிச் சக்கிரவர்த்தியைப் போல நடப்பதல்லவா பெருமை?

"அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்; அன்புடையார்
என்பு முரியர் பிறர்க்கு" —திருக்குறள்.

—மஹாபாரதம், ஆரண்யபர்வம்.

விவேக போதினி

தொகுதி. 9]　நளவருஷ மாசிமீ　[பகுதி. 9

வர்ணாச்ரம ஆக்ஷேப ஸமாதானம்
VARNASRAMA OBJECTIONS ANSWERED

(9) 'முன்னர் கூறியதிலிருந்து, ப்ராஹ்மணப் பிறவிவாய்ந்தவர்களைவிட மற்றவர்களுக்கு உண்மையான உபதேசஞ்செய்யும் ஆற்றலும், பெறும் ஆற்றலும் இல்லையென்று வெளியாகிறது. இப்படியிருக்க, எல்லாப் புராணங்களையும், இடையிடையே வேதவாக்கியங்களையும் எடுத்துரைப்பதற்கே வ்யாஸருடைய சிஷ்யராக அமைந்துள்ள ஸூதபுராணிகர் சூத்ரரோ, அல்லது ஸாரதி ஜாதியாரோ என்றல்லவா தோற்றுகிறது? இவர் மஹா ப்ராஹ்மணர்களான நைமிசாரண்ய ருஷிகளுக்கு எப்படி உபதேசம் செய்யலாம். மேலும், இவருடைய தாழ்ந்த பிறவியைக் கருதியே, இவர் சற்று அனாதரவாகவிருந்த ஸமயத்தில் பலராமர் இவரைக் கொன்றுவிட்டதாகக்கூடக் கதை இருக்கிறதே பாகவதத்தில். இவர் விஷயத்திற்கும், முற்கூறிய வர்ணாச்ரமதர்ம உபதேச ஒழுங்கிற்கும் பொருத்தம் கூறுவது எப்படி?' என்ற ஆக்ஷேபனை இங்கு ஏற்படலாம்.

(i) ஸூதர் ஸாதாரண சூத்ரரும் அல்ல, ஸாரதி ஜாதியரும் அல்ல. இவருக்கு லோமஹர்ஷணர் என்ற ஒரு மறுபெயரும் உண்டு. வ்யாஸர் ஒருக்கால் ஒரு சூத்ரஸ்திரீயைக்கண்டபொழுது தம்முள் அப்பொழுது தங்கியிருந்த ஒரு புண்ய ஜீவனை லோகாநுக்ரஹத்திற்காக வெளிவிட எண்ணமுண்டாக, அதனால் அவருக்கு மயிர் சிலிர்த்தது. இதன்வழி அந்தச் சூத்ரஸ்திரீ, ஸூதரைப் பெற்றாள். ஸூதர், வ்யாஸரது ப்ரஹ்மசரிய ப்ரதிஷ்டைச் சிறப்பால் உண்டானதால், தாயின் ஜாதியைக் கொள்ளாது, தகப்பன் ஏற்றத்தையே கொண்டு ப்ராஹ்மணரேயானார். ஆகவே, இவர் உபதேசிப்பதில் தடை ஒன்றுமில்லை. (ii) பலராமர் ஸூதரைக்கொன்ற அவஸரத்தில் அவரது கோபாவேசமும், ஸூதர் அப்பொழுது சற்று மரியாதைக் குறைவாக இருந்ததுமே காரணம் (iii) பலராமர், ஸூதரைத் தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவரென்று கூறியது அவர்செய்த அவமரியாதைக்கு ஒருகாரணம்போலக் கூறியதே ஒழிய வேறல்ல. (iv) மேலும், பலராமருக்கு கோபத்தில் ஸூதரைக் கொன்றதால் ப்ரஹ்மஹத்திதோஷம் வந்துவிட்டதாகவும் அதைத்தீர்த்துக்கொள்ள ஒரு வருஷம் அவர்தீர்த்தயாத்திரை செய்ததாகவும் பாகவதத்திலேயே காணப்படுகிறது. இவைகளால், ஸூதர் ப்ராஹ்மணர் என்பதற்கு என்ன தடை? இவர் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஏன் உபதேசிக்கக்கூடாது?

(10) 'சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் பறைய உருவாக வந்த கடவுளை, 'வழியைவிட்டு விலகு' என்றபொழுது, அவர்கேட்ட நுட்பமான கேள்விகளில் ஈடுபட்டு, மனீஷாபஞ்சகம் பாடியதில் 'அருமையாம் அந்தணன் நீசன்தானாகிலும், அகில ஆசானென என் மனோநிச்சயம்,' 'அவன் பரப்ரஹ்ம நிச்சய உரமுடையானாகில்' என்றல்லவா ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் முத்திரை வைத்துள்ளார்? ஆதலால், பிறவி வர்ணத்தை ஒதுக்கி, இந்த ச்லோகங்கள் குணவர்ணத்தை யல்லவா உறுதிப்படுத்துகின்றன?' என்பர் வேறு சிலர்.

இந்த விஷயத்தை ஆழ்ந்துபார்க்காத வரையில் இது பிறவிவர்ணத்திற்குப் பெருந்தடையாகவேதான் காணப்படும். (1) பிறவி வர்ணம் வெறும் கட்டுப்பாடு, அது ஞானிகளுக்கில்லை என்பவை உண்மையாயின், சங்கராசாரியாள் பறையனைக் கண்டதும் கனிவுடன் அணுகி, நன்மொழிகளாவது கூறிவிட்டிருத்தல் வேண்டும், அல்லது அவன் நெருங்கி வருவதைக் கவனியாமலாவது போய்விட்டிருத்தல் வேண்டும், அல்லது, இதன் முடிவிலாவது, பறையனை நெருங்கி ஆசாரியாள் பழகியதாகவாவது கதை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இப்படி இல்லாது, ஆசார்யாள் பறையனைக் கண்டதும், முதலில் 'விலகு' என்றதும், பின்னர் முடி

வில் அவனே கடவுளாகக் காணப்பட்டதும், பிறவி வர்ணத்தை ஒதுக்காம லிருப்பதோடுங் கூட வற்புறுத்தவும் செய்கின்றது (2) கடவுட்பறையன் ஆசாரியாளை எதிர்த்து வாதாடியதுபோல வாதாடும் எல்லா வர்ணத்தைச் சேர்ந்த எல்லோரையும் குருவென மதித்து விடலாம் என்பதுதான் ஆசார்யாள் கருத்து என்றுகூறுவது அறியாமையல்லவா? (3) பின்னர் ஆசார்யாள் கருத்துத்தான் என்ன என்பது ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது வெளிப்படாது என்பதுதான் உண்மை. எப்படிப்பட்டவனும் தாழ்ந்த ஜாதியாரிடம் பிறவி ஒழுங்குப்படி நடக்கவேண்டும். ஆனால் சிற்சில தருணங்களில் ப்ராஹ்மணர்களோ கடவுள் முதலிய தேவர்களோ ஒரு கார்யார்த்தமாகத்தாழ்ந்தவர் கோலத்துடன் நம்மை நோக்கி வரலாம். அப்பொழுது அவர்கள் கோலத்திற்கேற்ற தர்மத்தைத்தான் முதலில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இதுபற்றியேதான், பறையனைக் கண்டதும் முதலில் 'விலகு' என்றார்கள் ஆசார்யாள். பின்னர் நடந்தேறுபவைகளால், வந்துள்ளவர் தோற்றமாத்திரத்தில் தாழ்ந்தவர், உண்மையில் அப்படி அல்லர் என்ற உணர்வு ஏற்படுமாயின், அவர்களைச் சிறந்த குருக்களாக மதிக்கலாம். ஆதலால் மேல்வர்ணத்திலுள்ள பெரியோர்கள் ப்ராஹ்மண அல்லது பறைய வேஷத்தில் வரினும், அவர்கள் உலகிற்கெல்லாம் தடையின்றிக் குருவேயாவர் என்பதுதான் ஆசார்யாள் கருத்து (4) பிறவியில், ப்ராஹ்மணவர்ணம் ஒழிந்த மற்றவர்களிடையில் பொதுவாக ப்ரஹ்ம ஞானமே இராது. அப்படி விதுரர் வியாதர் முதலியவர்களிடமிருந்ததுபோல, சில சிறப்பானவர்களிடம் காணப்படின் அவர்கள் குருக்களாக உபதேசம் பெறும் விஷயத்தில் மதிக்கத்தக்கவர்கள் அல்லர்; நேரே ஞானநிஷ்டையில் அப்பிறவியில் பழகவும் தக்கவர்களல்லர்; எல்லோராலும் மரியாதையாக நடத்தத் தக்கவர்கள் மாத்திரந் தான். குருவழிபாடு யாராவது செய்ய முயன்றாலும் பெரியோர் சிலர், இவர் வர்ண நிலை உணராது ஞானோபதேசம் செய்யவந்தாலும், இந்தச் சாஸ்திரப் பிறவி வர்ணநுட்பம் உணர்ந்து அவர்கள் ஏற்கவே மாட்டார்கள். அப்படி யாராவது தகுந்தவர்போலக் காணப்படும் தாழ்ந்த வர்ணத்தார், யாரிடமிருந்தாவது வழிபாடு உபதேசம் இவைகளை ஏற்பார்களாகில், அவர்களுக்கு வைதிக உணர்வு இல்லவே இல்லை என்றும் கூறிவிடலாம். இவ்வாறில்லாது, மேலான ப்ரஹ்மஞானிகள் தமது மேல் வர்ண நிலையை மறைத்து வந்து, அவர்கள் தன்மை ஏதாவது நுட்பக்குறிகளால் உணரப்படின், அவர் வேஷம் எப்படியிருப்பினும், அவர் உண்மை நிலைப்படி குருவாக மதிக்கத் தக்கவரே. (5) ஆகவே ஆசார்யாள் கூறியதிலிருந்து, ப்ரஹ்மஞானம் எவ்வர்ணத்திலும் பொதுவாகஇருக்கக்கூடியது; அப்படி உடையவர்களை யெல்லாம் குருக்களாக மதிக்கலாம்; எதிர்த்து வாதம் செய்யும் தாழ்ந்த வர்ணத்தான் உயர்ந்தவன்; ஆதலால் வர்ணம், பிறவியைப் பற்றியதல்ல குணத்தைப் பற்றியதே; என்பவைகளான அரும்பெரும் பொருள்கள் ஏற்பட இடமேயில்லை. (6) ஆசார்யாள் விஷயத்தில் அவர் மனோநிலை தர்மம் பிரஹ்மம் (கர்மா, ஞானம்) இவைகளில் எப்படியுள்ளது என்பதை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தப் பரமசிவம் பறையன் உருவுடன் வந்தார். முதலில் விலகு என்றதனால் ஆசார்யாள் கர்ம தர்மப்பிடிப்பும், பின்னர் வந்த பறையன் நுட்பம் கண்டு அவனைக் குருவாக மதித்ததால் அவரது ப்ரஹ்ம ஞான நிலையும் நன்கு வெளிப்படப் பறையன் கடவுளாக நின்று ஆசார்யாள் நிலை உலகில் நிலைபெற்றும் அத்வைதிகளிடம் நிற்க சந்திர மௌலீச்வர விக்ரஹத்தை அவர் பூஜைக்காக கொடுத்தருளி மறைந்தார். இந்த விஷயங்களில் வைதிகப் பிறவி வர்ண விரோதம் என்ன இருக்கிறது ? (7) இம்மாதிரி பிறவி வர்ண ஒழுங்குக்கு முரணாக விருப்பவை போலக் காணப்படும், ஸோமயாஜீமார நாயனார் சரித்திரம்போல உள்ளவைகளை இங்குக் காட்டியவாறு பொருள்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். வேதத்திற்கு முரணாக இருக்குமா புராணங்கள்?

(II) 'சங்கராசாரியர் தாம் எழுதிய விவேக சூடாமணியில் 3-ம் ச்லோகத்தில்:—

> பேசிய அடைவையாவும் பெற்றிட வொண்ணாததே னும்; ஈசன் நல் அருளினாலே யிசைவதாயருமை யான; மாசிலா மநுஷத் தன்மை, மன்னிய முமுட் சுத்தன்மை; தேசிக ராஜன் ஸேவைத் திறமையிம் மூன்றும்போதும்

என்று கூறியுள்ளார்.

'இதில் ப்ராஹ்மண வர்ணச் சிறப்பு ஒன்றையும் காணோமே. ஞானி எவ்வர்ணத்திலும் பொதுவாக இருக்க இடம் உண்டு என்றல்லவா காட்டி இந்த ச்லோகம் பிறவி வர்ணத்தை வேரறுக்கிறது. மானிடப் பிறவி, மோக்ஷ இச்சை, ஸத்குருலாபம் இவைதாம் போதும் என்றதனால் பிறவர்ண ஆற்றலுக்கு இடமே இல்லை' என்பர் சிலர்.

இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள மொழிபெயர்ப்பு மிகுந்த பிழைகளுடையது. ஆதலால் முதலில் இவ்விஷயத்தை நாடிப் பின்னர் ஆசார்யாள் கருத்தைப் பற்றி ஆராய்வோம். மூலச்லோகம் பின்வருமாறு:—

துர்லபம் த்ரயமேவைதத் தேவாநுக்ரஹஹேதுகம்
மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மஹா புருஷ [ஸமாச்ரயம்

துர்லபம் என்ற சொல்லுக்கு பொருள் மிக முயன்று பெறக்கூடியது என்பதே. மூன்றும் போதும், முன் கூறியவைகள் யாவும், அடைய முடியாதவை என்று பொருள்படுத்த ச்லோகத்தில் ஆதாரமே இல்லை. இப்பெருங் குற்றங்கள் முன் காட்டிய செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பில் அமைந்து விட்டபடியால், சங்கராசார்யாள் வாக்கு, வேத விரோதமாக உள்ளது என்ற கொடிய எண்ணத்தை அதுஉண்டாக்குகிறது. உண்மைப் பொருள் பின் வருமாறு.—

முன்னர் கூறியவைகளுள் கடவுள் கருணையாலேயே அமைய வேண்டியவை மூன்றும் மிகுந்த முயற்சியால் அமைய வேண்டியவை: அவையாவன:—மானிடப் பிறவி, மோக்ஷ ஆசை, பெரியோர் இணக்கம் ஆகிய இவைகளே.

ஆகவே, முற்கூறியவைகளை முன்னர் எடுத்துப் பார்த்து அவைகளுள் இங்குக் கூறப்பட்டவை மூன்றும் எங்கு எப்படி அமைந்துள்ளன என்பதை முதலில் உணரவேண்டும். அவைகள் பின்வருவன:—

1. ப்ராணிகள் பிறவி. 2. மானிடப் பிறவி. 3. ஆண் பிறவி. 4. ப்ராஹ்மணப் பிறவி. 5. கர்மானுஷ்டானப் பற்றுள்ள ப்ராஹ்மணப் பிறவி. 6 வேதப்பொருள் உணர்ந்து நடக்கும் ப்ராஹ்மணப் பிறவி. 7. ஆத்மானாத்மவிவேகப்ராஹ்மணப்பிறவி 8. அனுபவ ப்ராஹ்மணப் பிறவி. 9. பரம் பொருளில் நிலைத்துவிடும் ப்ராஹ்மணப் பிறவி

இங்கெடுத்துக் காட்டிய 3-ம் ச்லோகத்தில் குறிக்கப்பட்டவைகள் தடித்த எழுத்தில் முன் அட்டவணையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, 3-ம் ச்லோகம் கூறுவது பின்வருவதே. 'முன் ச்லோகத்தில் முக்திக்குப் படியாக ஒன்பது பிறவி நிலைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஸரியான மனுஷ்யத்வம்வர, பல மானிடப் பிறவிகள் பல ஜாதியில் ஆகவேண்டும். முமுக்ஷுத்வமாகிய ஆத்மானாத்ம விவேகப் பிறவி ஸரிவர ஏற்பட, பல பிறவிகள் வேண்டும் அந்நிலையிலேயே. அப்படியே அனுபவம் உரைக்க வேண்டிய, பெரியோர் இணக்கம் ஏற்பட்டுள்ள பல பிறவிகள் வேண்டும் இவைகளுக்கு அடுத்தபடி காட்டியுள்ள நிலைகளை அடைய' என்பதுதான் இம்மூன்றாம் ச்லோகக் கருத்து. அதாவது, 'இங்குக் காட்டப்பட்ட ஒன்பது நிலைகளை மோக்ஷத்திற்குப் படிக்கட்டுக்களாகக்கொண்டால், முதல் படியில் தடையின்றி அடுத்தடுத்து ஏறி, மானிடப் பிறவிக்கு வரலாம். மானிடப் பிறவி வந்ததும், அதனுள் பல் நிலைகள் உண்டு. அதைப் பெரிய அகலப் படியாகக் கொள்ளலாம். அதைத் தாண்டி, உடனே எல்லோராலும் ப்ராஹ்மணப் பிறவிக்கு வரவே முடியாது. எப்படி அகலப்படியில், பல அடிகள் வைத்தே அடுத்த படியில் ஏறவேண்டுமோ, அப்படியே மானிடப் பிறவி பல ஏற்பட்டதன்பேரில்தான் ப்ராஹ்மணப் பிறவி வரும். இதன் விரிவை மஹாபாரதம் அனுசாஸன பர்வம், 3-4-5 அத்யாயங்களில் அடங்கியுள்ள மதங்கன் கதையில் காணலாம். இப்படியே முன் அட்டவணையில் காட்டியுள்ள 7-8-ம் படிகளும்' என்பதைக் குறிக்க வந்துள்ளது 3-ம் ச்லோகம். இம்மூன்றனுள் முதற்கூறிய மானிடத் தன்மை எல்லோருக்கும் பொது, பின்னர் கூறிய முமுக்ஷுத் தன்மை, பெரியோரிணக்கம் இரண்டும் ப்ராஹ்மணப் பிறவிக்கே சிறப்பானவை. ஆகவே, ப்ராஹ்மணப் பிறவி ஒழிந்த மற்றையவர்கள் நேரிட ப்ரஹ்ம வித்தைக்கு முயலுவதாகிய ஸத்குரு உபதேசாதிகளில் முனையவேகூடாது. ஆனால் பூர்வஜன்ம வாஸனையாக முமுக்ஷுத்வமும், ப்ரஹ்ம ஞானமும் இருக்கலாம். அவைகளைக்கொண்டு, அவர்கள் குருவாகவாவது நேரே ப்ரஹ்ம நிஷ்டை பழகவாவது அந்தப் பிறவியில் கூடாது. அதே பிறவியில்

தம் தர்மத்தைத் தவருது, 'நமக்கு ப்ரஹ்மவித்தையில் நேரே முனையும் பிறவிக்கு இதுவே வழி' என்று அனுஷ்டித்து வேறுவித உலகப் பற்று, மேல் ஜாதிவிஷய வெறுப்பு இரண்டிற்கும் இடங்கொடாதிருந்தால் அடுத்த ஜன்மத்திலேயே மறு உலகாகியப்ரஹ்மலோகத்திலோ அல்லது இங்கேயோ ப்ராஹ்மணப்பிறவி ஏற்பட்டு அதிலேயேமுக்தி அவர்களுக்கு வரலாம் என்பதுதான் இந்த மூன்ரும் ச்லோகத்தில் அடங்கியுள்ள நுட்பப் பொருள். முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய செய்யுள் மொழி பெயர்ப்பு இவ்வளவு குற்றமுடையதென்றும், இப்படி எல்லோரையும் தீயவழி நடக்கத் தூண்டும் என்றும் இதனல்நன்குவிளங்கியிருக்கும்.ஆதலால் சங்கராசார்யாள் கூறியுள்ள விவேக சூடாமணி மூன்ரும் ச்லோகம் ப்ராஹ்மணப் பிறவிதான் முக்திக்கு நேரிட வைதிக வழியில் முயலும் ஆற்றலையுடைய பிறவி என்பதை நன்ருகக் காரணம் காட்டி வற்புறுத்துகிறது.

(12) 'பீஷ்மாசாரியர், சாந்திபர்வத்தில் (அத். 188) ச்ருஷ்டிக்ரமம் கூறிவருங் காலத்தில், ஓரிடத்தில் 'எல்லோரும் முதலில் ப்ராஹ்மணர்களாகவே ஏற்பட்டனர். பின்னர், வரவர, ஜாதிபேதம் ஏற்பட்டது தீயநடத்தையால்' என்றே வெளிப்படையாகக் கூறுகிருரே. இதற்கிசையவேபல இடங்களிலும் சாஸ்திரங்களில் காணப்படுகிறதே' என்று ஆக்ஷேபிப்பர் வேறு சிலர்.

இதனல், பிறவி வர்ணமாகிய வைதிக ஒழுங்கிற்கு யாதொரு பாதகமும் இல்லை. இங்குப் பீஷ்மரால் கூறப்பட்டது இவ்வுலகம் நீங்கலான மறு உலகமும், அவைகளிலுள்ள ஆதிகாரிக தேவதாதிகளும் தோன்றுங்கால், ஏற்படும் ஸ்ருஷ்டி. (19.ம் ச்லோகம் பார்க்க) இவர்கள் எல்லோரும்ப்ராஹ்மணர்களே. இவ்வுலக ச்ருஷ்டியில் பீஷ்மரே நான்கு வர்ணத்தைக் கூருமல் விடவில்லை. மேலும் வேத சாஸ்திரங்களில் சில இடங்களில் மறு உலகத்தவருக்கும் வர்ணபேதங்களுள்ளதுபோலக் கூறப்பட்டிருக்கலாம். ஆனல் அவர்களோடு அவ்வுலக வஸ்துக்களும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டிருப்பதுகொண்டு, அது முக்யப் பொருளில் அல்லதுகௌணப் பொருளில்தான் அவ்வாறு உருவகப்படுத்தியுள்ளதே ஒழிய உண்மை அப்படியல்லவென்பதை உணர்ந்து தெளியவேண்டும்.

வான சாஸ்திரம்

LESSONS IN ASTRONOMY

ப்ரஹஸ்பதி அல்லது வியாழன்

அங்காரகனுக்கு வெளியிலுள்ள கிரஹம் வியாழன். இதை ப்ரஹஸ்பதி அல்லது குருவென்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஆனல் அங்காரகனுக்கும் ப்ரஹஸ்பதிக்கும் இடையில் அநேக மிகச்சிறிய கிரஹங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் வெறுங்கண்ணுக்குப் புலப்படா. இவைகளில் மிகப்பெரியது குறுக்களவில் சுமார் 70-மைல்தானிருக்கிறது. இம்மாதிரியான கிரஹங்கள் நூற்றுக்கணக்காகக் காணப்படுகின்றன. வருஷாவருஷம் இம்மாதிரியான அநேக புதிய கிரஹங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன.

இச்சிறு கிரஹங்களுக்குப் பின்னலிருப்பது ப்ரஹஸ்பதி. எல்லாகிருஹங்களுள் இதே பெரியது. இதைக் கிரஹங்களுக்கு ராஜன் என்றே சொல்லலாம். இது இரவில் காணப்படும்போது எல்லா நட்சத்திரங்களையும்விடப் பிரகாசமாகக் காணப்படும். ஆகையால் இதைக் கண்டறிவது சுலபம். இது பூமியைப்போல் பதினென்று மடங்குகொண்டது. அதாவது குறுக்களவில் 87,400 மைலும், சுற்றளவில் 274,350 மைலுமுள்ளது. மொத்தப் பருமனில் 1,280 மடங்கு பூமியைக்காட்டிலும் பெரியது. அதாவது, சூர்யனுடைய அளவில் ஏறக்குறைய ஆயிரத்தில் ஒரு பாகமுள்ளது.

வியாழன் தன்னைத்தானே வெகு வேகத்துடன் சுமார் பத்துமணி நேரத்திற்கு ஒரு தரம் சுற்றுகிறது. ஆகையால் இதிலுள்ளவர்களுக்கு ஒரு தினமென்பது 5-மணி நேரம் பகலும், 5-மணி நேரம் இரவுமாகும். நமது தினத்தில் பாதிகூட இல்லை. நமக்கு ஒரு மாதம் ஆகும்போது, அவர்களுக்கு 72 தினங்களாகி விடும். இது சூர்யனிடத்திலிருந்து 480,500,000 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இது சூர்யனை ஒரு தரம் சுற்றிவர, சுமார் 4350 தினங்களாகின்றன. நமது வருஷங்கள்போல் சுமார் 12 வருஷங்கள் ஆகின்றன. அதாவது அவர்களின் கணக்குப்பிரகாரம் 10,455 தினங்களாகின்றன. இதுதான் அவர்களுடைய வருஷம்! சூர்யனிடத்திலிருந்து நம்மைவிட

இது $5\frac{1}{4}$ மடங்கு தூரத்திலிருக்கிறது. ஆகையால் சூர்ய உஷ்ணமும் வெளிச்சமும் நமக்கு இருப்பதில் இருபத்தேழில் ஒரு பாகம் $\frac{1}{27}$ தானிருக்கும். இப்படியானல் அங்கு அதிகக் குளிராகவே யிருக்கும்! இக்குளிரிலிருக்கும் மனிதர்களின் நடையுடை பாவனைகள் வேருயிருக்குமல்லவா?

ப்ரஹஸ்பதியைத் தூரத்ருஷ்டிக் கண்ணுடியால் பார்க்கும்போது, இது முழு உருண்டை வடிவமாயில்லாமல், பூமியைப்போல் இருதுருவங்களிலும் கொஞ்சம் தட்டையாகக் காணப்படுகிறது. அதன்மேல் அநேக கருமையான பட்டைகள் காணப்படுகின்றன. மற்றும் சிறிய களங்கங்களும், இன்னும் பலவித அடையாளங்களும் காணப்படுகின்றன. இந்தக்களங்கங்கள் முதலியவை நகரும் வேகத்திலிருந்துதான் ப்ரஹஸ்பதிசுற்றும் வேகத்தையும் கணக்கிடுகிருர்கள். இது இவ்வளவுவேகத்துடன் தன்னைத்தானே சுற்றுவதே இதன் துருவங்களில் இது தட்டையாயிருப்பதற்குக் காரணமாகின்றது. இதில் காணப்படும் கருப்புப் பட்டைகள்தான் இதன் நிலப்பாகமென்றும், பாக்கி வெண்மையான பாகங்கள் இதை மூடிக்கொண்டிருக்கும் மேகங்களென்றும் தெரியவருகின்றன. இதில் மேகங்களே இல்லாவிட்டால் எல்லாம் கருமையாகவே தெரியவேண்டும். அல்லாமலும், இக்கருப்புப் பட்டைகள் அடிக்கடி இடம் மாறுவனவாகவும் தெரிகின்றன. ஆகையால் வெண்மையான பாகங்களாகிய மேகங்களால் மூடப்பட்ட பாகங்கள் அடிக்கடி வடிவம் மாறுவதையும் பார்க்கிருேம். மேகங்கள் அடிக்கடி அங்குமிங்கும் அசைந்துகொண்டிருக்க, இவ்வெண்மையான பாகங்களும், கருப்புப் பட்டைகளும் இடம் மாறி உருவம் மாறுகின்றன.

இதைத் தூரத்ருஷ்டிக் கண்ணுடியால் நாம் பார்க்கும்போது இதன் ஆகாய மண்டலத்தில் காற்றடிப்பதுபோலும், அதனல் மேகங்கள் அங்குமிங்கும் ஓடுகின்றன போலும் நமக்குக் காணப்படுகின்றன. இதன் ஆகாய மண்டலமே ஒரே தத்தளிப்பாயும், குழப்பமாயும் இருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. இதன் ஆகாயத்தில் மிகுந்த நீராவியும் காணப்படுகிறது.

இவைகளிலிருந்து, நம்மைப்போன்ற ஜீவராசிகள் வசிக்கக்கூடிய ஸ்திதியில் இது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனல் வேறு விதமான ஜீவராசிகள் இருக்கக்கூடும்.

சூர்யனைச் சுற்றிவரும் பாதைக்கு இது பூமியைப்போல் சாய்ந்திருக்கவில்லை. ஏறக்குறைய நேர் செங்குத்தாகவே இருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹஸ்பதியில் பர்வ காலங்களும், பலவித சீதோஷ்ணஸ்திதிகளுமில்லை. எப்பொழுதும் சீதோஷ்ண ஸ்திதி ஒரே ரீதியாயிருக்கும். அதிக வெயிலென்பதே கிடையாது. இதில் பனியும் பனிக்கட்டியும் இரா.

இது தன்னைத்தானே சுற்றுவதில் இன்னெரு விசேஷம் நமக்குத் தெரிகிறது. இதன் எல்லாப் பாகங்களும் ஒரே வேகத்துடன் சுற்றவில்லை. இதன் மத்தியரேகைக்குச் (Equator) சமீபத்தில் வேகம் அதிகம். அங்குள்ள பாகங்கள் ஒரு செகண்டுக்கு 7 மைல் வேகத்துடன் சுற்றுகின்றன. அதாவது ஒருதரம் சுற்ற, 9 மணி 50 நிமிஷம் 29 செகண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த மத்திய ரேகையிலிருந்து வடக்கேயும் தெற்கேயும் போகப்போக வேகம் குறைகிறது. இதுகாரணம்பற்றியே, இதன் வாயுமண்டலத்தில் அவ்வளவு தத்தளிப்பு உண்டாகிறது. இம்மாதிரியே நமது பூமியிலும் இப்பாகங்களின் வேகத்தில் வித்தியாசமுண்டு, ஆனல் இந்த வித்தியாசம் அதிகமில்லை. ப்ரஹஸ்பதி சுற்றும் வேகம் வரவரக் குறைவதாகத் தெரிகிறது. சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன், இதன் மத்திய பாகங்கள் ஒருதரம் சுற்றிவர 9 மணி 49 நிமிஷம் 59 செகண்டுகள் பிடித்தது. இப்பொழுது அரை நிமிஷம் கூட ஆகிறது. இம்மாதிரியே பூமியும் வேகத்தில் குறைவதாகத்தெரிகிறது. இப்படிச் சுற்றும் இந்த வஸ்துக்கள், வேகம் குறைந்து எப்பொழுது நிலைக்கு வருமோ? இவைகளின் நிலை எங்கிருக்கிறதோ?

இதற்கு ஐந்து உபகிரஹங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுள் நான்கே பெரியவை; ஆகையால் முக்கியமானவை. இந்நான்கும் ஒரே தினத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ப்ரஹஸ்பதியைத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியால் பார்க்கும்போது, இவைகள் நன்ருகக் காணப்படும். இந்த உபகிரஹங்கள், ப்ரஹஸ்பதியை வெகு சீக்கிரத்தில் சுற்றிவருகின்றன. ஆகையால் ஒரு தினத்திற்குள் இவை இடம் மாறு

(இதன் தொடர்ச்சி 316-ம் பக்கம்.)

குழந்தைகளின் பாதுகாப்பு

THE CARE OF INFANTS

(305-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பால் கொடுப்பதால் தாயின் தேகாரோக்கியம் குறையுமென்று நினைப்பது பிழையாகும். ஆனால், தாய்க்கு க்ஷயரோகம் முதலிய வியாதிகள் இருக்குமானால், குழந்தை தாய்ப்பால் குடிக்காம விருக்கவேண்டும். குறைவாகத் தாய்க்குப்பால் சுரக்குமானால், குழந்தையின் தேகதிடன் குறையலாம். சற்றுநேரம்குழந்தை சுறுசுறுப்பாய் பாலைக்குடித்துவிட்டு, முலைக் காம்பை விட்டுவிட்டு அழுமானால், தாய்க்குப் பால் நல்லதாயினும்அதிகமாக இல்லையென்பது தெரியவரும். வெகு நாழிகை குடிக்குமானால், பால் அதிகமாயினும் நல்லதல்லவென்பது தெரியவரும். வயிற்றுவலி, தூக்கத்தில் அடிக்கடி விழித்துக்கொள்ளல், சிடுசிடுத்து அழுதல், அடிக்கடி மலப்பிரவர்த்தியாதல் இவையெல்லாம் பாலில் அதிகமான 'ப்ரோடின்' என்ற வஸ்து இருப்பதாகக்கொள்ளவேண்டும். குழந்தையின் தேகஸ்திதியைப் பார்த்து, பாலின் குணத்தை யறியலாம்.

குழந்தை நன்றாக விளங்குவதற்கு அடையாளங்களாவன:—தேகதிடன் அதிகமாதல்; பாலுண்டவுடன் திருப்தியடைதல்; வயிற்றுக் கோளாறுகள்இல்லாதிருத்தல்; சாதாரணமான மலப்பிரவிர்த்தி; பொதுவாகத் திருப்தி யடைதல்; நல்ல தூக்கம் இவைகளாம்.

பால்தாதி:—ஏதாவதொரு காரணத்தால், குழந்தைக்கு அதன்தாயே பால்கொடுக்கச் சக்தியற்றவளாக விருந்தால், தேகாரோக்கியமுள்ள பால்தாதி ஒருத்தியை நியமிப்பது நலம். அவளுக்கு 25-வயதுக்கு மேலும் 35-க்குள்ளும் இருக்கவேண்டும். நல்ல யோக்கியதையும், திடசரீரமும், பாலுண்டுவளரும் ஒரு சொந்தக்குழந்தையும் அவளுக்கு இருக்கவேண்டியது அவசியம். இவ்விஷயங்களில் டாக்டர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து அதன்படி நடப்பது நலம். என்றாலும், தாதிவைப்பது, பணச் செலவாக்குவதோடு, நம் நாட்டில் அதிகமாக அனுஷ்டிக்கப்படாததுமாகும்.

செயற்கைப்பால் கொடுத்தல்:—இவ்விஷயத்தில் தாய்ப்பாலுக்குப் பதிலாகவோ, அதனுடன் கூடவோ, குழந்தைக்குக் கொடுக்கப்படும் எல்லாவித ஆகாரப்பொருள்களும் அடங்கும். இப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களில், முதலாவது, பசுவின் பாலாகும். பசுவின் பால், சாதாரணமாய் எல்லாவிடங்களிலும் சுலபமாய்க்கிடைக்கும்; புட்டிப்பாலைக்காட்டிலும் மலிவாகவும் வாங்கலாம். சென்னைபோன்ற பட்டணங்களில், சுத்தமான பசுவின்பால் கிடைப்பது துர்லபம். ஆனால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி நாம் இங்கே கவனிக்கவில்லை.

குழந்தைக்குக் கொடுக்கப்படும் பால், சுத்தமானதாயும், ஆரோக்யமுள்ள பசுவினிடமிருந்து கறக்கப்பட்டதாயுமிருக்கவேண்டும். கறக்குமுன்னால், பசுவின் முலைக்காம்புகளை நன்றாய்க் கழுவித் துடைக்கவேண்டும். கறக்கிறவனுடைய கைகள் சுத்தமாகவும், பால்பாத்திரங்கள் வெந்நீரில் போட்டு எடுக்கப்பட்டனவாயுமிருக்கவேண்டும். பாலை ஊற்றிவைக்கும் பாத்திரங்களுக்கு, தூசிவிழாதபடி, மூடிகள் இருக்கவேண்டும். எப்போதும், புதிதான பாலையே குழந்தைக்குக் கொடுக்கவேண்டும். கறந்தபின் 12-மணி நேரம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாலை, ஒருபோதும் குழந்தைக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. கொடுக்கு முன்னால், பாலைச் சுடவைத்துக்கொடுப்பது நல்லது.

சாதாரணமாக, பசுவின் பால் குழந்தைக்குச் சற்று தகாததாகவிருக்குமாதலால், அதை

(315-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வதையும் நாம் பார்க்கலாம். ப்ரஹஸ்பதியிலுள்ள ஜீவராசிகள் மாதரக் கணக்குகளை எப்படிக் கணக்கிடுகின்றனவோ! இவையெல்லாம் ஆச்சரியமே!

உபகிரஹம்.	ப்ரஹஸ்பதியிலிருந்துள்ள தூரம்.	இதைச் சுற்ற பிடிக்கும் காலம்.
புதிதாகக்கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஐந்தாவது உபகிரஹம்.	124,000 மைல்	11-மணி.
முதல்உபகிரஹம்	266,000 ,,	1-நாள் 18-மணி.
இரண்டாவது ,,	422,840 ,,	3-நாள் 13-மணி.
மூன்றாவது ,,	674,560 ,,	7-நாள் 4-மணி.
நான்காவது ,,	1,186,680 ,,	16நாள் 16-மணி.

வேண்டியவளவு கொதிக்கும் ஜலம்விட்டு, விளாவிக் கொடுக்கவேண்டும். பிறந்த பின் ஆறுமாசம்வரையில் 4 பங்கு ஜலத்துடன் ஒரு பங்கு பால் கலந்து கொடுக்கலாம். ஏழாவது வாரம் முதல் 12-ம் வாரம்வரையில் 3 பங்கு ஜலமும் ஒரு பங்கு பாலும் கலக்கவேண்டும். 13-ம் வாரமுதல் 18-ம் வாரம் வரையில், இரண்டு பங்கு ஜலமும் ஒரு பங்கு பாலும் கொடுக்கவேண்டும். அப்பால் ஒன்பது மாதம் வரை, பாலும் ஜலமும் சமமாக விருக்கலாம். ஒன்பது மாதங்களுக்குமேல், ஜலக்கலப்பில்லாத பால் குழந்தைக்கு ஒத்துக்கொள்ளும்.

ஆகாரம் கலப்பதில் கீழே விவரித்திருக்கும் கலப்புப்பொருள்கள் பொருத்தமானவையாகவிருக்கும்:—

பிறந்த முதல் மாதத்தில்

	முதல் வாரம்	இரண்டாம் வாரம்	மூன்றாம் வாரம்	நான்காம் வாரம்
கொதிக்கும் பால்	2	3	4	5
கொதிக்கும்ஜலம்	5	6	7	8
ஏடு	1	1	1	1
சுண்ணும்பு ஜலம்	1	1	1	1
சர்க்கரை	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$

மேலேகாட்டிய அளவு (Tea spoon) தேக்கரண்டியின் அளவாகும். மொத்த அளவு ஒரு வேளை ஆகார அளவாகும். பகலில் இரண்டு மணிக்கொரு தரமும், இரவில் இரண்டுதரமும் குழந்தைக்கு ஆகாரம் கொடுபட வேண்டும்.

முதல் மாதத்துக்கு அப்பால் ஆகாரம்

	இரண்டாம் மாதம்	3-ம் மாதம் முதல் 6-ம் மாதம் வரையில்	6-ம் மாதம் முதல் 9-ம் மாதம் வரையில்
கொதிக்கும் பால்	1 அவுன்ஸ்	$1\frac{1}{2}$ முதல் 2	$2\frac{1}{2}$ முதல் 3
கொதிக்கும் ஜலம்	1 ,,	$1\frac{1}{2}$ முதல் 2	$2\frac{1}{2}$ முதல் 3
ஏடு	1 தேக்கரண்டி	2 முதல் 4	2 முதல் 4
சுண்ணும்பு ஜலம்	3 ,,	4	4
சர்க்கரை	1 ,,	1 முதல் 2	2
பகலில் எவ்வளவு தரம்	$2\frac{1}{2}$ மணிக்கொரு தரமாக 8 தரம்	3 மணிக்கொரு தரமாக 7 தரம்	3 அல்லது 4 மணிக்கொரு தரமாக:—6-7 தரம்
இரவில்	1 ,,	1 ,,	2 ,,

முதலிலிருந்தே ஏடு கொடுக்கக் கூடாது. ஜலம் கலந்த பால் சரியாக ஜீரணமானால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஏடு சேர்க்கலாம். நல்ல ஏடு அகப்படா விட்டால், பசுவின் வெண்ணெயில் அரைக் கரண்டியாவது, காட்லிவர் ஆயிலில் 10 துளியாவது, ஒலிவை எண்ணெயில் (Olive Oil) 10 துளியாவது, நல்ல நெய்யாவது பதிலுக்குச் சேர்க்கலாம். பொதுப்படச் சொல்லுமிடத்து, பசுவின் பால் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் ஒத்துக் கொள்ளும்.

எச்சரிக்கை:—இப்படி, ஜலம் கலந்த பசுவின் பாலை, குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்பதில் கீழே விவரிக்கிற விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம்:—

1. மலத்தில் தயிர் தெரியுமானால், பச்சைப் பால், அதிகமென்பது வெளியாகும். ஆதலால், இதைக் குறைத்துக் காலக்கிரமத்தில் அதிகமாக்க வேண்டும்.

2. புளிப்பு நாற்றமுள்ள மலம், அதிகமான சர்க்கரையும் கொழுப்புமிருப்பதைக் காட்டும். ஆதலால் சர்க்கரையைக் குறைக்கவோ நிறுத்தவோ வேண்டும்.

3. வெளுப்பாயும் கெட்ட நாற்றமுமாயுமுள்ள மலம் அதிகக் கொழுப்பையும் ஏட்டையும் தெரிவிக்கும். ஆதலால், இவைகளை 3,4 நாள்களுக்கு நிறுத்திவைத்துப் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேர்க்கவேண்டும்.

4. ஆகாரம் உட்கொண்ட உடனே குழந்தை வாந்தி பண்ணுமானால், அது மிதமிஞ்சிய

ஆகாரத்தையோ, இறுகிய துணியையோ, குழந்தையை அதிகமாகத் தூக்கிக்கொண்டு போவதையோ, காட்டும்.

5. சாப்பிட்டபின் ஒன்று அல்லது இரண்டு மணி நேரத்தில், புளித்துப்போய்க் கட்டி தட்டிய பாலோ, ஜலமோ, வாந்தியாகுமானல் அது பாலில் அதிகமான கொழுப்பு இருப்பதைக் காட்டும்.

6. கொடுக்கும் ஆகாரத்தைக் கொண்டு, குழந்தை திருப்தியடையாவிட்டால், முதலில் அவ்வாகாரத்தை அதிகமாக்கி, அப்பால் அதன் சத்தை ஜாஸ்திப்படுத்த வேண்டும்.

7. அடிக்கடி ஆகாரத்தை மாற்றுவது குழந்தைக்குத் தீங்கை யுண்டுபண்ணும்.

8. குழந்தைக்கு வயிற்றுவலி யுண்டாகக் கூடியது ஸகஜம். அஜீர்ணத்தாலோ, பாலில் அதிகமான தயிர் அல்லது சத்து இருப்பதினலோ, தாயாருடைய தேகசிரமம், மனத்துயரம், சீரல்லாத ஆகாரம் இவைகளினலோ வயிற்றுவலி யுண்டாகலாம். அது உண்டானல், குழந்தையின் தலையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, வெந்நீரை, ஒரு கரண்டியைக்கொண்டோ, பாட்டிலி லிருந்தோ கொடுப்பதனல், நிற்கும். உஷ்ணமான பிளானல் துணியை வயிற்றின்மேல் போடலாம். மலப் பிரவர்த்தி யாகும்படியும் செய்யலாம். அப்போது, குழந்தைக்கு வாற் கோதுமைக் கஞ்சிமட்டுந் தான் ஆகாரமாகக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆகாரம் கொடுக்கும் விஷயத்தில் அதிக ஜாக்கிரதை வேண்டிய தவசியம்; கிரமமும், அளவும் தவறக்கூடாது. பால் சர்க்கரை முதலிய பொருள்களைக் கையினலும் தொடக் கூடாது. அவைகளின்மீது தூசி விழாமலும், ஈ முதலியன உட்காராமலும் மூடி வைக்க வேண்டும். பொதுவாகக் குழந்தைக்குப் பொறுக்கக்கூடிய சூட்டுடனேயே ஆகாரத்தைக் கொடுக்கலாம். ஆறிப்போன ஆகாரத்தைக் கொடாமலிருப்பது உத்தமம். ஆகாரம் கொடுப்பதற்கு, "அல்லன்பரி" (Allenbury) பாட்டிலை உபயோகிக்கலாம்; அல்லது கிண்ணத்தையும் கரண்டியையும் உபயோகிக்கலாம். பாட்டிலை உபயோகிப்பதனல், மிதமிஞ்சிய ஆகாரம் உட்செல்வதற்கு மார்க்கமில்லை. ஆகாரம் கொடுத்தவுடன், எல்லாப் பாத்திரங்களையும் நன்ருய்க் கழுவி வைக்கவேண்டும். குழந்தையின் படுக்கையும் துணிகளும் வெகு சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். தாய்மாரும், தாதிமாரும் அவ்விதமே சுத்தமாக இருக்க வேண்டுமென்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

வாற்கோதுமைக் கஞ்சிசெய்யுமுறை:—ஒரு கரண்டி வாற்கோதுமையை, 20-அவுன்ஸ்ஜலத்தில்போட்டு, அரைமணிநேரம் பொங்கவிட்டு, வடிக்கட்டிக் கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு தரத்துக்கும் புதிது புதிதாகத்தான் தயார் செய்யவேண்டும். சுண்ணும்புத் தண்ணீருக்கு: இரண்டு அவுன்ஸ் நீற்ற சுண்ணும்பை, ஒரு காலன் வடிக்கட்டின ஜலத்தில்போட்டு, குலுக்கி, படியவைத்து, மேல் ஜலத்தை இறுத்து, பச்சைவர்ணமுள்ள சீஸாவில் எடுத்துவைத்துக்கொள்ளலாம்.

கடைகளில் விற்கப்படும் ஆகாரப்பொருள்களை ஒருபோதும் சுதாவில் உபயோகிக்கக் கூடாது. குழந்தைக்கு ஜீரணமாகாத சத்துக்கள் அவைகளில் உள்ளன. அப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களை உண்பதினல் குழந்தைகள் புஷ்டியடைந்து வளருமென்று விளம்பரம் செய்வதெல்லாம் நம்பத்தகுந்தனவல்ல. அவ்வாகாரங்களினல் குழந்தைகளுக்குக் கணச்சூடு, கரப்பான் முதலியன உண்டாகின்றன. ஆனல், இவைகள் முற்றிலும் உபயோகமற்றனவென்று நாம் சொல்லவில்லை. திடீரென்று சிற்சில வேளைகளிலும், வைத்தியர்களுடைய சொற்படியும் உபயோகிக்கலாம். என்றாலும், அதற்கு ஓர் அளவு உண்டு. அதை மீறிப்போகக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட ஆகாரத்தைக் கொடுக்குமுன்னர், தகுந்த வைத்தியரைக் கேட்டுக் கொடுப்பது மிகவும் நலம்

The Hon'ble Mr. Justice T. V. Seshagiri Ayyar:—The subjects dealt with are of consuming interest to the reading public. I gladly acknowledge the valuable services rendered to the cause by publications like the "Viveka Bodhini" *I have taken the Journal ever since its first number was published: and I can speak to the good work it has done.* The revival of interest in Tamil has been the work of many men who have suffered not a little pecuniary sacrifice. Mr. Kuppuswami Ayyar is among the number. He has the satisfaction of knowing that his journal has the appreciation of many thoughtful men. The present number will in a way be a record of the many activities which the "Viveka Bodhini" had encouraged during the period of its existence. I have therefore great pleasure in commending the Journal and the silent good work that is being done by the Editor to the public.

HON'BLE DEWAN BAHADUR P. RAJAGOPALA ACHARIAR, C.I.E.

கனம் திவான் பஹதூர் பி. ராஜ கோபால ஆசாரியார் அவர்கள்

படிப்பு

சென்னை நிர்வாஹ ஸபையின் அங்கத்தின ராகக் கனம் திவான் பஹதூர் பி. இராஜ கோபாலாசாரியார் நியமிக்கப்பட்டது யாவர்க்கும் ஸந்தோஷமுண்டாக்கும். இவர் 1862-ம் வருஷம் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் பெருங்காவூர் என்னும் கிராமத்தில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர். இவர் தந்தை டிப்டிகலெக்டர் பதவியிலிருந்தவர். ராஜகோபால ஆசாரியார்க்கு முதலிலிருந்தே நல்ல படிப்புக் கற்பிக்கப்பட்டது. சென்னை ராஜாங்க கலாசாலையிற் படித்து அவர் 1876 வருஷம் பி. ஏ. டிக்ரி பெற்றூர். பிறகு 1882 வருஷம் எம்.ஏ. பரிட்சையிலும், 1884 வருஷம் பி. எல். பரிட்சையிலுந் தேறினர்.

முதல் உத்தியோகம்

அக்காலம் இந்தியர், ஸிவில் ஸர்விஸ் பரீட்சையில் தேற இடமில்லை. ஆதலால் பொது ஜனங்கள் இந்தியர்க்கும் அதை இடந்தரச் செய்யவேண்டுமென்று செய்த இயக்கத்தால், ஸ்டாட்யூடவரி ஸிவில் ஸர்விஸ் என்ற புதிய வகுப்பு உத்தியோகம் உண்டாக்கப்பட்டது. அதற்காக நடந்த போட்டிப் பரீட்சையில் நமதாசாரியார் முதன்மையாக வந்தும், மூன்றுவதாக வந்தவர்க்குக் கவர்ன்மெண்டாரால் ஸிவில் ஸர்விஸ் உத்தியோகம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனல் ஆசாரியாருக்கு டிப்டி கலெக்டர் உத்தியோகம் 1886 வருஷம் கிடைத்தது. அப்போது அவர் சேலம் ஜில்லா, நாமக்கல் தாலூக்காவில் நடந்த கலகத்தின் விஷயமாகக் காட்டிய திறனைக்கண்டு கவர்ன்மெண்டார் மெச்சி, அவரை 1888 வருஷம் அஸிஸ்டன்ட் கலெக்டராகச் செய்தனர்.

கோச்சி திவான்

இதன் பிறகு, அவர் பல விடங்களில் உதவிக் கலெக்டராகச் சென்று, அங்கெல்லாஞ் சிறப்புடனும் நற்பெயருடனும் விளங்கினர். இவரது வேலைத்திறனைக்கேட்ட கொச்சி நாட்டரசரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, 1896 வருஷம் அவரை அந்நாட்டுத் திவானக விளங்கப் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டார் ஸம்மதித்தனர். இவ்வேலையில் அவர் வெகு ஊக்கத்துடன் விளங்கி, அந்நாட்டு ராஜாங்கத்தின் திரவிய நிலைமையையும் நிர்வாக நிலைமையையும் வரவரப் படிப்படியாக ஏறச் செய்தனர்; அந்த ஸமஸ்தானத்தை எவ்விதமும் முன்னுக்கு வரும்படி செய்தனர்.

ஐக்கிய சங்க ரேஜிஸ்ட்ரார்

1902-ம்வருஷம் அவர் மீண்டும் பிரிட்டிஷ் ஸர்விஸிற்குத் திரும்பினர். சில காலம் அவர் சேலம் ஜில்லா ஜட்ஜாக விருந்ததும், கர்நூல் ஜில்லா கலெக்டராக மாற்றப் பெற்றனர். இவ் வேலையிலிரண்டு வருஷம் வேலைபார்த்து வந்தனர். அதன் பிறகு, ஜனங்களுடைய வறுமையைக் குறைக்க எண்ணி, கவர்ன்மெண்டார் ஐக்கிய நாணயச் சங்கங்களைப் புதிதாக ஏற்படுத்தி, அவைகளை விருத்தியாக்கவேண்டிய மிக்க பொறுப்பைக் கவனிக்கும்படியாகக் கோஆபரேடிவ் சங்கங்களின்ரேஜிஸ்ட்ரார்என்னும் பதவியையும் உண்டாக்கினர். இப்பதவிக்கு இராஜகோபாலாசாரியர் நியமக்கப்பட்டனர். இந்த உத்தியோகத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு அவர் மூன்று வருஷங்களுக்குமேற் படத் தமது தாய் நாட்டின் ஏழைக்குடிகளும், பாமர ஜனங்களும், குறைந்த வருமானமுடையவரும், ஸ்வல்ப ஜீவனக்காரரும் தங்கள் தங்கள் ஸ்திதியிலிருந்து, ஷை சங்கங்களை விருத்தி பண்ணி எங்கும் பரவும்படி செய்து, அவ்வவரது வாழ்க்கையில் சிக்கனமேற்படுத்தித் தேச க்ஷேமத்திற்கிடம் தரும்படி செய்தனர். ஷை கூட்டுறவு விஷயத்தில் சர்க்கார் உதவியில்லாமலே ஜனங்கள் தீவிரமான விருத்தியடையும்படி தூண்டியதற்கு ஆசாரியாரது உத்ஸாகமே காரணமென்பது எங்கும் பிரஸித்தம்.

திருவாங்கூர் திவான்

கோஆபரேடிவ் ரெஜிஸ்ட்ராராக ஆசாரியார் சில வருஷமிருந்ததும், நல்ல மதியூகம் வல்லவரைத் தமது ஸமஸ்தானத் திவானுக்க விருப்பங்கொண்ட கனம் திருவாங்கூர் மஹாராஜா அவர்கள், நமது ஆசாரியாரைத் தமது ஸமஸ்தான உத்தியோகத்தில் சில கால முழைக்கும்படி அனுமதி தரவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளுக்குச் சென்னை கவர்ன்மெண்

டார் இணங்கினர். 1907 வருஷம் ஆசாரியார் திருவாங்கூருக்குத் திவானகச் சென்றார். இப்பதவியில் அவர் ஆறு வருஷமிருந்தனர். அப்போதவர் அடங்காத்தீரத்துடன் ராஜநிர்வாஹ தந்திரத்தைக் கைக்கொண்டாண்டு வந்தனர். இராஜ்யத்தின் வருமானத்தை உயர்த்தப் பல முறைகளை அவர் ஏற்படுத்தினர். சிலவற்றில் அவரது சீர்திருத்தங்கள் ஜனங்களுக்கு அஸமாதான உண்டாக்கினதுண்டு; முக்கியமாக ஊட்டுப் புரைகளின் செலவைக் குறைத்ததேயாகும். ஆனல் அவர் அவ்வாறு செய்தது பொது நன்மையையும், நாட்டுச் செல்வத்தையுயர்த்தவும், உத்தேசித்துச் செய்ததேயாகும். மேலும், அதிகாரிகள் தம் இஷ்டப்படி நடப்பதைத்தடுக்கவேண்டிய முறைகளேற்படுத்தி, அவர்கள் மிக்க நெறியுடனும் பக்ஷபாதமில்லாமலும் வேலை பார்த்துவரும்படி செய்து, அந்த ஸமஸ்தானத்து ராஜாங்கத்தை நல்ல வழியில் ஏற்றம் அடையும்படியும் அவர் செய்தனர்.

ஜுடிஷியல் கார்யதர்சி

1907-ஸு ஆசாரியாரது கார்ய நிர்வாஹத்தை யுத்தேசித்துக் கவர்ன்மெண்டார் அவர்க்குத் திவான் பஹதூர் என்னும் பட்டமளித்தனர்; 1909ஸு ஸி. ஐ. ஈ. என்னும் கௌரதா பட்டமும் கொடுத்தனர். இதற்குள் ஆசாரியாரது திருவாங்கூர் திவான்பதவியின் நிர்வாஹகால முடிவடைந்ததால், அவர் மீண்டும் பிரிட்டிஷ் ஸர்விஸில் கலெக்டராகவரும்படி நேர்ந்தது. ஆனல் 1913ஸு சென்னை ராஜாங்கஆபீஸைப்புதியவிதமாகப் பிரித்ததின் நிமித்தமாக அவ்வாபீஸ் ஜுடிஷியல் பாகத்தின் காரியதர்சிப் பதவியை இந்தியர்க்குக் கொடுப்பதென்றும் நிச்சயித்திருந்தபடியால், அப்பதவிக்குக் கனம் ஆசாரியார் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த ஸ்தானத்தை அவர் பெறுவதற்கு, அவரது ஸாமர்த்தியம், சாதுரியம் முதலியவற்றைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்திருந்த நமது கவர்னர் கனம் பெண்ட்லண்ட் பிரபுவின் பேரன்பே காரணம். இப்பதவியில் ஆசாரியார் அவர்கள் அடங்கா உத்ஸாகத்துடன் வேலைசெய்ததை யாவரு மறிவர். இவ்வேலையிலிருக்கும்போது அவர் லீவு வாங்கிக்கொண்டு 1915ஸு சீமைக்குப்போய் வரும்படி நேர்ந்தது. அவ்வாறு வரும்பொழுது இவர் வந்த கப்பல், ஜர்மானியக் கடற் கொள்ளைப் பிசாசுகளின் தீவாயிலகப்பட்டுச் சுக்கல் சுக்கலாக்கப்பட்டது. ஆயினும் ஆசாரியர், ஜீவியப்படகுகளின் மூலமாகக்காக்கப்பட்டதற்கு நாம் ஸந்தோஷிப்பதல்லாமல் கடவுளது பெருங் கருணையையும் கொண்டாடாதிருக்க முடியாது.

இந்திய நிர்வாஹ மெம்பர்

கனம் சிவஸ்வாமிஐயர், நிர்வாஹகால ஒழுங்குப்படி தமது வேலையை விட்டு விலகியதும், ஆசாரியார் அவர்கள் இந்திய நிர்வாக மெம்பராக்கப்பட்டனரென முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். இப்பதவியில் அவர்க்கு இருவித லாபமுண்டு. இந்தியராக இருப்பதால் பொது ஜனங்களின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள்முற்றும் அவ்வவர் எண்ணும் விதமவரறிவர். மற்றும் படிப்படியாக இராஜ்ய வேலைகளில் உழைக்கும் அதிகாரிகளின் குற்றங்குறைகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் எல்லாமும் அவரறிவர். ஆகையால் இவ்விரண்டு அனுபவஞான கரங்களின் உதவியால், ஜனங்களது பொது நன்மைக் குழைத்து, நாட்டிற்கும் ஆள்கைக்கும் பிணைத்தபொருத்தம்போல இசைந்தொழுகி, தேசக்ஷேமமென்னும் பாரகனத்தைப் பொதுமன வெளியில் மேலேற்றமடையும்படி செய்ய இராஜ்ய பாரத்தார்க்குப் பெருந்துணையாக இருக்க, கடவுள் அவர்க்கு நல்வாழ்க்கையும் மனமுந் தந்தாள்வரென மனமாற வேண்டுகின்றனம். ஆசாரியார் அவரது ஸமதிருஷ்டியும், உயர்ந்த மனோபாவமும், அசைக்க முடியாத நிஷ்பக்ஷபாதமும், நம்மவரது படிப்பு விஷயத்திலும் மற்றைய விஷயத்திலும் அவர் கொண்ட அவாவும் அவரது பெருமையின் முன்தோற்றங்களாகும்.

Hon'ble Mr. P. Ramanathan, Colombo.— * * I have always thought highly of the work done by you and your colleagues in this Monthly Magazine. *The articles appearing in it are carefully considered and written in simple and chaste Thamil.* National ideals and duties of speaking and writing Thamil without any admixture of foreign terms and foreign modes of thought are consistently held up to your readers. Just as cultured Europeans desire to speak and write their respective language with purity, we Thamils should speak and write our language without thinking in English and translating into Thamil the idioms and other turns of expression appropriate to the English. * * I wish you success and prosperity in your endeavour to enlighten and uplift the people.

திருமலை நாயகன் கட்டடங்கள்

ARCHITECTURAL WORKS OF TIRUMAL NAIK

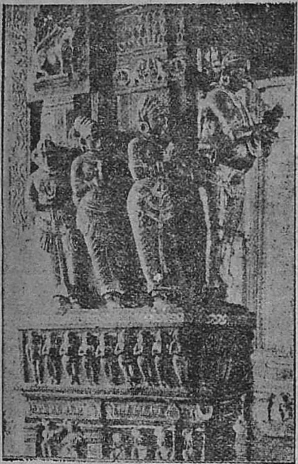

திருமலைநாயகரும், அவரது பத்தினிகளும்

கி.பி. 1623-ம் வருஷம் முதல் 1649-ம் வருஷம் வரை, நாயக வம்சச் செங்கோலோச்சி வந்த திருமலைநாயகனின்சரித்திரத்தில் பெரும்பாலும் நமதுமனதைக் கவர்வது அவன்கட்டி வைத்த கட்டட வேலைகளாம். சரித்திரக்காரர்கள் அவனுடைய அரசாட்சியின் நேர்மையைப் பற்றியும், அவன் குண விசேஷத்தைப் பற்றியும், அவனுடைய சாமர்த்தியத்தைப் பற்றியும் பலவாறு அபிப்பிராயங்கள் கொடுத்துவந்த போதிலும், சிற்பசாஸ்திரத்தின் ஏற்றத்தை நன்குணர்ந்து, அதற்கு முதன்மையானவும் கண்ணியமானவும் ஒரு ஸ்தானம் கொடுத்து, அதை நன்கு ஆதரித்து வந்தானென்று அனைவரும் ஆக்ஷேபணையின்றி ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

நாயக வம்ச மன்னருக்குள் திருமலை நாயகனின் அரசாட்சியானது சற்றுப் பெரியதென்றே கூறலாம். அந்த அரசாட்சியில் விசேஷ சம்பவங்கள் நடந்தேறின. ஒவ்வொரு சம்பவமும் விசேஷித்த விநோதமும் குதூஹலமும் பொருந்தியது. அவற்றுள் முதலாவது, இது வரை நாயக வம்சத்து இராசதானியாயிருந்த திருசிராப்பள்ளியைவிட்டு மதுரையைத் தலைநகராக்கிக்கொண்டதாம். ஒவ்வொரு ஸம்பவத்துக்கும் ஒரு காரணமும் அந்தக் காரணத்தைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்த ஓர் உபாக்கியானமும் இருப்பது போல், இந்த விஷயத்துக்கும் ஓர் காரணம் ஏற்பட்டு அதைப்பற்றியோர் கதையும் கூறப்படுகிறது. திருமலை நாயகனின் சகோதரனான முத்துவீரன் காலகதியடையவும், திருமலைநாயகன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டித் திருசிராப்பள்ளியிலிருந்து மதுரைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான். திருமலைக்கு நெடுநாளாய் ஜலதோஷ உபத்திரவமுண்டு. ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்ரத்திலுள்ள வைஷ்ணவக் கடவுளாகிய ரங்கநாதனும் திருவானைக்காவிலுள்ள சைவக்கடவுளாகிய ஜம்புநாதனும் அவ்வினையைத் தீர்க்கக் கிருபை புரியவில்லை. அந்த நோய் நாளடைவில் முற்றி, திருமலையின் உயிருக்கே ஆபத்தாய் முடியும் போலிருந்தது. இப்பொழுது தான் அவன் மதுரையை நோக்கிப் பிரயாணஞ் செய்து கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் அவன் திண்டுக்கல்லில் தண்டிறங்கியிருக்கையில், அன்றிரவு கனவில் சொக்க நாதரும் மீனாக்ஷியும் பிராம்மணத் தம்பதிகளாகத் தோன்றி, கொஞ்சம் வெண்ணீற்றை அவன் தேகத்தில் தடவி, அவன் மூன்னோர் வழக்கத்தை விட்டு மதுரையையே தன் தலை நகராகக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அவன் வியாதி தீருமென்று கூறிச் சென்றனர். திருமலை நடந்த வர்த்தமானத்தை உடனே தன் மந்திரிகளிடத்தில் புகன்று, அவர்கள் ஆலோசனையின் பேரில் அவ்வாறே செய்வதெனப் பிரதிஜ்ஞை செய்தான். மறுநாட்காலை அவன் தந்ததாவனம் செய்ய, அதன் மூலமாய் அவனை அவஸ்தைப்படுத்திய நோய் நிவாரணமாயிற்று.

இது முதற்கொண்டு, தான் விரும்பிய நகரின்மீது திருமலை நாயகனுக்குப் பிரேமை அதிகமாயிற்று. எவ்வாறு பெற்றோர் தன் பிள்ளைகளை அன்புடனும் ஆர்வத்துடனும் பேணுவரோ, அவ்வாறே அவன் தன் தலைநகரைக் கருதிவந்தான்; தான் ஜன்மமெடுத்ததே அதற்காகவென்றும் எண்ணினான். அது அவனுக்குக் கட்டியணைக்கும் குழவிபோலும், இன்பமளிக்கும் இல்லம்

போலும் விளங்கிற்று. அது பலமடைந்தால், தான் பலமடைவதாயும், அது பிரகாசித்தால் தான் ஆநந்தமடைவதாயும், அது விருத்திக்கு வந்தால், தான் க்ஷேமமடைவதாயும் கருதினான். வஸித்தால் மதுரைப்பதியில் வஸிக்க வேண்டும், சுவாஸித்தால் மதுரைக் காற்றைச் சுவாஸிக்கவேண்டும் என்று எண்ணினான். வருஷம் ஆக ஆக, தன் அருமை நகரின்மீது அவன் உள்ளம் முழுதும் சென்றது. ஆனது பற்றி அதன் விஷயமாகச் செலவழித்த அவன் திரவியமும் அவன் ஊக்கமும் அக்ஷயமாயிருந்ததென்பது ஆச்சரியத்தை விளைவிக்காது. தன் ராஜ்யத்தின் பலத்தையும், தன் சிம்மாஸனத்தின் பெருமையையுமே தன் நகருக்கு அடைக்கலமாக வைத்த அவனுக்கு அதை அழகுபடுத்துவதிலும், பலப்படுத்துவதிலும், சிறப்புறச் செய்வதிலுமே கண்ணுங் கருத்துஞ் சென்றிருந்தன. தன் ராஜ்யத்தின் தீர்வை வருமானத்தினின்றும் ஒரு தம்பிடி மிகுந்தாலும் அதை மதுரைக்கென்றே செலவிடுவான். தன் ராஜ்ய விசாரணைபோக மிகுந்த நேரம் அரை விநாடியாயினும் அதைத் தன் நகரின் விஷயமாய்ச் செலவழிப்பான். ஆதல்பற்றி அந்நகரின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் திருமலைநாயகனின் கட்டடங்களும், மற்றும் அவன் விரும்பிய பொருள்களும் மலிந்தன. தனக்குப் பலம், தனம், கௌரவம் இவைகளை அளித்த தேவிக்குத் தன் நன்றியின் அறிகுறியாக அவளுடைய ஆபரணங்கள், உடை, வாகனம் மற்றைச் செலவுகளுக்குமாக ஐந்து லக்ஷம் பொன் செலவு செய்வதாய்ப் பிரதிஞ்ஞை செய்தான். அம்பாளுக்காக அழகியதோர் அரியணையும், சுந்தரேசுவர மூர்த்திக்காகக் கறுப்புச் சலவைக்கல் ஆஸனமும், ரத்தினங்களிழைக்கப்பெற்ற மற்றோர் ஆஸனமும், ஒரு தந்தத்தேரும் செய்துவிடுத்தான். அதற்குப் பிறகு, தன் கீர்த்தியைத் தென்னாடு முழுதும் நிலை நிறுத்தி, தன் பெயரை ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் வீட்டுப் பெயராகக் கருதும்படி செய்த தன் திருப்பணி வேலைகளை ஆரம்பித்தான். அவையாவன:—சிறந்த கோயில்களும், அழகிய கோட்டைகளும், பலத்த அரண்மனைகளுமேயாம். அவன் மீனாக்ஷியின் ஆலயத்தைப் பழுதுபார்த்து, புதுமண்டபத்தைக் கட்டி, தெப்பக்குளத்தையும் வெட்டுவித்து, கோயிலில் நித்திய நைமித்திக பூஜைகள் நடக்குமாறு காரியஸ்தர்களையும் நியமித்து அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். மீனாக்ஷிசுந்தரேச்வரருடைய கல்யாணம் நடந்தேறுவதற்கென்று தன் சொந்த ஜவேஜியினின்றும் திரவியம் கொடுத்தானும். நித்தியப்படி செலவுக்காக, தன் பகுதியில் நூற்றில் ஒரு பாகமான 44,000 பொன்னை மானியமாக விடுத்தானும். இதுவும் தவிர, நூறு கிராமங்களைத் தீர்வையினின்றும் நீக்கி, அவற்றின் வரும்படியிலிருந்து கோயிலின் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் சம்பளம் முதலியன கொடுப்பதற்கும், ஏழை எளியவருக்குத் தானதருமஞ் செய்வதற்கும் ஏற்பாடு செய்தானும். இவையெல்லாம் தவிர, அவன் ஸ்வாமி தரிசனம் செய்யும் ஒவ்வொரு தடவையும் அபிஷேகத்துக்கென்று, ஆயிரம் பொன் விகிதம் காணிக்கை ஸமர்ப்பித்து வந்தான். தன் அதிநுட்பமான பக்தியின் காரணம்பற்றி, அவன் ஒவ்வொரு உத்ஸவத்தையும் வெகு ஆடம்பரத்துடனும் விமர்சையுடனும் செய்து வருமாறு கண்டிப்பாய் உத்தரவுசெய்து வந்தான். இவ்விதமான தூயகருமஞ் செய்து முடிப்பதில் அவன் ஊக்கம் சலிப்பற்றிருந்தது. பக்திவிசுவாஸம் நிறைந்த இம்மன்னன் ஒவ்வொருநாளும் சிற்பிகளும் மற்றைக் கைத்தொழிலாளிகளும் வேலை செய்யு மிடத்துக்கு நேரிற்சென்று அவர்களுடைய சிரமத்துக்குத் தக்கவாறு பரிசளிப்பான். இங்ஙனம் பக்தியோடுங்கூடிய வித்தையிலும், தைவீகம் பொருந்திய அழகிலும் இவ்வளவு அபிமானங் கொண்டதோர் மன்னனை இதுவரைக் கண்டதில்லை; இனிக்காண்டலு மரிதேயாம். இவ்வாறே ஸகல கலைகளிலும் இவ்வளவு கவிமாண்பு படைத்தவரசனைச் சந்தித்தலு மரிது. திருமலையின் கண்ணுக்கு எது பரிசுத்தமாயிருக்கிறதோ, அது அழகுள்ளதா யிருக்க வேண்டுமென்றும், எது வனப்புடைத்ததோ அது தைவீகமா யிருக்கவேண்டுமென்றும் நோக்கம். சாதாரணமானதோர் ஆலயத்தை ஆலயமெனக் கருதான். சித்திர வேலைப்பாடற்ற கட்டடத்தைக் கட்டடமெனவும் நினையான். அதாவது, தான் துதிக்கும் தெய்வத்தின் வாஸஸ்தானம் அழகுபெற வமைந்திருத்தலே

(இதன் தொடர்ச்சி 323-ம் பக்கம் பார்க்க.)

மாணவர் பக்கங்கள்
STUDENTS' PAGES
S. S. L. C. 1912

III. Translate:—

A pious Brahman made a vow that on a certain day he would sacrifice a sheep, and on the appointed morning he went forth to buy one. There lived in his neighbourhood three rogues who knew of his vow and laid a scheme for profiting by it. The first met him and said, "O Brahman, wilt thou buy a sheep? I have one fit for sacrifice." "It is for that very purpose", said the holy man, "that I come forth this day." Then the imposter opened a bag and brought out of it an unclean beast, an ugly dog, lame and blind. Thereon the Brahman cried out, "Wretch, who touchest things impure and utterest things untrue, callest thou that cur a sheep?" "Truly", answered the other. "It is a sheep of the finest fleece and of the sweetest flesh. O Brahman, it will be an offering most acceptable to the gods." "Friend," said the Brahman, "either thou or I must be blind." Just then one of the accomplices came up. "Praised be the gods" said this second rogue, "that I have been saved the trouble of going to the market for a sheep; this is such a sheep as I wanted. For how much wilt thou sell it?" When the Brahman heard this, his mind waved to and fro, like one swinging in the air at a holy festival. "Sir", said he to the new comer, 'take heed what thou dost; this is no sheep, but an unclean cur." 'O Brahman,' said the new comer, 'thou art drunk or mad'. At this time the third confederate drew near. 'Let us ask this man', said the Brahman, 'what the creature is and I will stand by what he shall say.' To this the others agreed; and the Brahman called out, 'O stranger, what dost thou call this beast?' 'Surely, O Brahman,' said the knave 'it is a fine sheep.' Then the Brahman said, 'Surely the Gods have taken away my senses'; and he asked pardon of him who carried the dog and bought it for a measure of rice and a pot of ghee and offered it up to the gods, who, being wroth at this unclean sacrifice, smote him with a sore disease in all his joints.

தெய்வபக்தியுடைய அந்தண னொருவன் ஒரு குறிப்பிட்ட நாள், ஒரு ஆட்டைப் பலிகொடுப்பதாக நோன்பெடுத்திருந்தான். அதற்காக, அக்குறிப்பிட்ட நாட்காலையில், ஆடொன்று வாங்கப் புறப்பட்டான். இவன் நோன்பை, அருகே இருந்த மூன்று திருடர் நன்குணர்ந்து, அதனால் பயனடைவதற்குத் தகுந்த சூழ்ச்சி ஒன்று அவர் செய்திருந்தனர். முதல்திருடன் எதிர்ப்பட்டு, 'ஆடுவாங்கவா போகிறீர்? ப்ராஹ்மணா! என்னிடம் பலிக்குத்தகுந்த ஆடொன்றுள்ளது' என்று கூறினான். 'அந்தக் காரியமாகவேதான், நான் இன்று வெளிப்பட்டேன்!' என்றான் அவ்வந்தணன். உடனே அந்தச் சூதன் ஒருசாக்கை அவிழ்த்து, உள்ளே இருந்து நொண்டியாயும் குருடாயுமிருந்த அசுத்த விலங்காகிய குரூபமான கள்ள நாய் ஒன்றை வெளியில் எடுத்தான். 'அசுசியானவைகளைத் தொட்டுக்கொண்டு பொய்யும்உரைக்கும்பாபி! இந்தக் கள்ள நாயையா ஆடென்கின்றாய்?' என்று உடனே கூக்குரலிட்டான் ப்ராஹ்மணன்.

'உண்மையாகத்தான் கூறுகிறேன், இது சிறந்த கம்பிளிமயிரடர்ந்ததும், இனிப்பான சதைப்பற்றுடையதுமான ஆடுதான். தேவர்களுக்குத் தகுந்த பலிதான் இது ப்ராஹ்மணா!' என்று தயங்காது உரைத்தான் அந்தத் திருடன். 'அப்பா தோழா! ஒன்று நீயாவது அல்லது நானாவது குருடாயிருக்கவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறினான் ப்ராஹ்மணன்.

(322-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

தன் பக்திக்கு உதாரணமென நினைப்பான். சிற்பிகளே அவனுக்கு அத்தியந்த நண்பர்கள். ஆலயங்கட்டுவோரைத் தன் ஆன்மாவை ஈடேற்றுபவராயும், தன் ஆநந்தத்தை விருத்தி செய்பவராயும் கருதுவான். அவர்களைப் பக்ஷத்துடனும் வியப்புடனும் பராமரித்து வந்ததுந் தவிர, அவர்களுடைய தொழிலிலும் க்ஷேமத்திலும் விசேஷ அன்பு பாராட்டுவான். இதற்குப் பலனாக, தென்னிந்தியாவின் கீர்த்தியை எண்டிசையும் பரவச்செய்பவன் போன்று, அநேக கட்டடங்களால், நிறப்பினான்.

உடனே இவன் உடந்தைக்காரருள் ஒருவன் அங்கு வந்துசேர்ந்தான். 'தேவர்கள் சிறப்பை என்னென்றுரைப்பேன்! சந்தைக்கு ஆடுவாங்கப்போகவேண்டிய தொந்தரவு நீங்கிற்றே எனக்கு. எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆடுதான்வேண்டும். எவ்வளவிற்கு இதை விற்கப்போகிறாய்?' என்று அவன் களிப்புடன் கேட்டான். இதைக்கேட்டதும், வேதியன் மனம், திருவிழாக்களில் அந்தரத்திலாடும் கழைக்கூத்தரைப்போல, முன்னும் பின்னுமாக ஊசலாடத்தொடங்கியது. புதிதாய் வந்தவனைநோக்கி, 'ஐயா! நீர் செய்வதை ஆய்ந்து ஓய்ந்து செய்யும். இது ஆடல்ல; அசுத்தமான நாய்' என்று எச்சரிக்கைசெய்தான் ப்ராஹ்மணன். அதற்குப் புதிதாய் வந்தவன், 'அடா ப்ராஹ்மணா! உனக்குக் குடிவெறியாவது பித்தாவதுதா னிருக்கவேண்டும்' என்று உதறி எறிந்து பேசிவிட்டான்.

இத்தருணத்தில் மூன்றாம்பங்காளி நெருங்கிவந்தான். இவனைக் கண்டதும், ப்ராஹ்மணன், 'இந்த ஆளைக் கேட்டுப்பார்ப்போம் இந்த ப்ராணி இன்னதென்று. அவன் சொற்படி நடக்க நான் தயார்தான்' என்றுஇணங்கிவிட்டான். மற்றவர்களும் இதற்கு இசைய, 'ஓய் புதியவரே! இதென்ன விலங்கு?' என்று மூன்றாமவனைக் கூவி யழைத்துக்கேட்டான் அந்தணன். அத்திருடன் 'ஓய் ஐயரே! இது நல்ல ஆடுதான் உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்து' என்று கூறி முடித்தான். தேவர்கள் தன் பொறிகளைக் குலைத்துவிட்டனர்போலும் என்று தனக்குள் மதித்து, நாய்கொண்டுவந்தவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு, ப்ராஹ்மணன் ஒருபடி அரிசியையும், ஒரு கலயம் நெய்யையும் கொடுத்து அதை வாங்கி, தேவதைகளுக்கு ஸமர்ப்பித்தான். இந்த அசுத்த வழிபாட்டால் சினங்கொண்ட தேவர்கள் கொடிய கீல்வாயு நோயால் அவனை வதைத்தனர்.

விநோத விஷயங்கள்

Curious facts

போர்முனையில் அபூர்வமான சாகஸச் செயலுக்கு "விக்டோரியா க்ராஸ்" என்னும் பதக்கம் அளிக்கப்படுவதை அபிமானிகள் அறிவார்கள். அப்படிப் பெறுபவர்களுக்கு ஆயுள் வரையில் வருஷா வருஷம் பத்துப்பவுன் அதாவது, நூற்றைம்பது ரூபா பென்ஷன் கொடுக்கப்படும்.

* * *

நித்திரைக்காலத்தில் நாம் கனவு காண்கிறோமல்லவா? அயர்ந்து நித்திரை போகுங் காலத்தில் கனவு உண்டாவதில்லையென்றும், அரை விழியுந் தூக்கமுமாக விருக்கும்போதுதான் கனவு காண்பதென்றும் சாஸ்திரஞர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர். அநேக நாள்களில் நடந்ததாகக் காணும் சம்பவத்தையுடைய கனவுகள், ஒரு விநாடிக்குமேல் இருப்பதில்லையாம். ஒரு விநாடிக்கு மேற்பட்ட கனவு இருக்குமானல், நமக்கு அது காரணமாக மரணம் ஏற்படுமென்கின்றனர். கனவுக்குப் பொருளில்லையென்று சிலரும், பின்வரும் காரியங்களை அவை காட்டுகின்றனவென்று சிலரும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

* * *

இங்கிலாந்திலுள்ள "சாமான்ய சபை" (பார்லிமெண்டு)க்குச்சக்கரவர்த்தியின் தூதன் வரும்போது, அவனெதிரில் கதவைச் சார்த்திவிடுவார்கள். அவன் மூன்றுதடவை கதவைத் தட்டி, மூன்று தரம் தலைவணங்கின பிறகு தான் கதவு திறக்கப்படும். இதனால், சாமான்ய சபையாருக்கு முன்னுளிலிருந்த செல்வாக்கு வெளியாகிறது.

* * *

சிப்பாய்களின் சம்பளம் நாடுகள் தோறும் வேறுபடுகின்றது. கனடா சிப்பாய்க்கு நாளொன்றுக்கு $4\frac{1}{2}$ அணா சம்பளம்; இங்கிலாந்து சிப்பாய்க்கு 12 அணா; இதாலியனுக்கு 10 அணா; பிரஞ்சுக்காரனுக்கு $2\frac{3}{4}$ அணா; ஜெப்பானியனுக்கு $1\frac{1}{4}$ அணா; ருஷியனுக்கு 1 அணா; ஆஸ்டிரியனுக்கு $1\frac{1}{4}$ அணா; துருக்கியனுக்கு $1\frac{1}{2}$ அணா; ஜர்மனுக்கு $1\frac{1}{4}$ அணா.

மாதவீகங்கணம்

மூன்றாம் பாகம்

அத்யாயம்—1

பாணிக்ரஹணம்

ஸ்திரீ ஜாதியினுடைய மனதில் குடிகொள்ளும் ஆவல்களுள் முக்யமானது யாது? உலகத்திலுள்ள பெண்டுகளெல்லாம் கண்ணுங் கருத்துமா யிருப்பது எதன்மீது? ப்ரதி ஸ்த்ரீயும் தன் கணவன், காதலன் அல்லது தனது நண்பன் இவர்களுடைய மனதைத் தன்வசப்படுத்தி அவர்களைத் தன் கைக்கீழ் அடக்கியாள எவ்வளவோ முயல்கின்றனள். ஓர் ஆண்மகனுடைய மனதைக் கவர்வதென்றால், அவள் எதற்கும் அஞ்சாள்; எதைக்கண்டும் பின்வாங்கமாட்டாள்; ப்ராணனைத் துரும்பென எண்ணி ப்ரயாஸைப்படுவாள். ஸகலவித உபாயங்களாலும் அவனைத் தன் வசப்படுத்த ப்ரயத்னப்படுவாள். தன் எண்ணம் நிறைவேறவேண்டியதற்கான ஸாகஸங்கள் அனைத்தையும் செய்து தீருவாள். முடிவில் மனுஷ்ய யத்தனத்தால் ஆகக்கூடிய மார்க்கமொன்றையும் குறைவாய் விடமாட்டாள். அவளைச் சித்ரஹிம்ஸைசெய்தாலும் பொறுத்திருப்பள்; ஆனால் அவனைவிட்டுப் பிரிந்து அகல்வதென்றால் கணமேனும் தரிக்கமாட்டாள். கொடிய நெஞ்சனாயிருந்தாலும் அவன் தன்னைமாத்ரம் லக்ஷ்யஞ்செய்து தன்மீது பராமுகமாயிராதிருப்பானாயின், அதுவே அவளுக்குக் கோடி வராகன். அவளைப் பொருட்படுத்தாது, அலக்ஷ்யஞ்செய்யத் தலைப்பட்டால் அனர்த்தந்தான். பெண் ஜாதியின் விசித்ரமான குணாதிசயம் இவ்வாறாகும். எப்படிக் கொடிகள் வலிவாயிருக்கக் கொடிக்கூந்தல்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ, அப்படியே ஈசுவரன் ஸ்த்ரீகளிடம் இந்தக் குணாதிசயத்தைக் கற்பித்திருக்கின்றார். பால்யந்தொட்டுத்தன் கஷ்டஸுகங்களுக்கெல்லாம் வலிவான ஆதரவாய் எண்ணிப் பற்றிக்கொண்டிருந்த பழைய நாள் வைரந்தீர்ந்த மரமானது இப்போது சிறிதுசிறிதாய்த் தன் மனமெனும் கொடியின் பந்தத்தினின்று விடுபடுவதை நவகுமாரருடைய மனைவியாம் கற்பரசி உணர்ந்தாள். வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் நெஞ்சம்புண்ணாகி ஏங்கத்தலைப்பட்டாள். அவளோ ஸாமாந்ய ஸ்திரீயல்லள்; தான் சக்தியற்றுத் திடமற்றுத் தூர நிற்கவேண்டிவந்த நிலைமையைக்கண்டு மனம் விண்டாள். கஞ்சுகமில்லாக் கூடாயிற்று அவளது மனம். வைரம் தீர்ந்த மரத்தினூடே புடைவைத்து அதன் வலிவைத் தினேதினே உரிஞ்சிவரும் புழுவைக் கண்ணெதிரே கண்டு கொண்டிருந்தாள். இருந்தென்ன, அதனை மரத்தினின்றும் அப்புறப்படுத்திக் கீழே எறிந்து, காலால் ஓரே நசுக்காய் நசுக்கும் ஆற்றல் அவளிடம் இல்லை. ஆதலால் வாயைக் கெட்டியாய் மூடிக்கொண்டு மனோவேதனைக்கு ஆளாகி மனம் அழுந்தி அதே சிந்தையாய்த் தேகம் உருகலானாள்.

அவள் உலகவின்பங்கள் யாவற்றையும் துறந்துவிட்டபோதிலும், ஒரு பந்தம் மாத்ரம் இன்னும் அவளைவிட்டு அகன்றபாடில்லை. அதைப்பற்றியே அவள் அஹோராத்ரம் சிந்தனையாயிருந்தாள். ஸகஜந்தானே! பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும் என்பது அனைவருக்குந் தெரிந்த உண்மையன்றோ? அதுவும் பெற்ற மனமென்றால் எப்படியிருக்கும்! அவளுடையபெண் இப்போது அழகிய யுவதியாய் விளங்கினள். அச்சிறுமி, கள்ளங்கபடு அறியாத களங்கமற்ற குழந்தை. முகத்தைப் பார்த்தால், இன்னும் அந்தக் குழந்தை முகமே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. உலகமே இன்னதென்று அறியாத கன்னிகை. இப்பேர்ப்பட்ட பரிசுத்த ரத்னத்தைத் தகுந்த இடத்தில் சேர்ப்பிக்காமல் தன்னந்தனியாய் விட்டுப்போக, பெற்ற மனம் எவ்வாறு துணியும்? வீரநகர தேவிபுர விஷயங்களை அவள் காதில்போட்டுப் பல தினங்களாயின. சில மாஸங்களாக அவைகள் என்ன ஸ்திதியிலிருக்கின்றன என்பதைக்கூட அவள் கவனித்ததில்லை. ஆனால் அழகிற் சிறந்த நரேந்த்ரனும் குழந்தை ஹேமலதையும் ஒன்றுகூடித் தன்னண்டை விளையாடும்போது அவளுக்கு இரண்டு ஜமீன்களையும் ஒன்று சேர்த்துவைக்கவேண்டுமென்ற பழைய எண்ணம் மறுபடியும் உண்டாயிற்று. இந்தக் கோரிக்கையை ஊர்ஜிதப்படுத்தும் பொருட்டே

அவள் தன் மகள் பக்வவயது அடைந்தபின் னரும் அவ்விளைஞனுடன் உரையாடுவதைத் தடுக்காமலிருந்தாள்.

தேவிபுரத்திலிருந்து விரீஷை வரவழைத்து, அவனை ஹேமலதை நரேந்த்ரன் இவர்களுடன் இருக்கும்படிக்குச் செய்த ஏற்பாட்டைக் கண்ட நவகுமாரரின் மனைவி, கோகுலதாஸின் அந்தரங்க யோசனைகளை நொடிப்பொழுதில் உணர்ந்தாள். அவளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை; திக்ப்ரமை யடைந்தாள். எங்குமிராத கோபமும் ஆத்திரமும் உண்டாயிற்று. அவள் மனம் புழுப்போலத் துடித்தது. பொருமை யென்னுங்குணம் ஸ்த்ரீகளுக்கோர் அரிய தூரத்ருஷ்டியைக் கொடுக்கிறது. அப்போது புருஷனது அறிவுக்கு எட்டாத அநேக விஷயங்கள், அவர்களுக்குக் கைக்கண்ணுடிபோல் புலப்படுகின்றன.

கோகுலதாஸின் எண்ணங்களும் ஏற்பாடுகளும் ஒவ்வொன்ருய் வெளிவர வெளிவர, அம்மாதரசியின் திடசித்தம் தினேதினே பிடிவாதங் கொள்ளலாயிற்று. தன் சொந்த குடும்ப வ்யவஹாரங்கள், வீட்டு வ்யவஹாரங்களில் தானே தனியரசு புரிபவள். அப்படியிருக்க, அவ்விஷயங்களில் அந்நியன் வந்து எப்படித் தலையிடலாம்? நவகுமாரருக்கே அவ்வளவு அதிகாரம் கிடையாதே; கோகுலதாஸின் அதிகப்ரஸங்கத்துக்கு அவ்வளவு எளிதில் இடங்கொடுப்பளோ? கேவலம் பிச்சைக்காரப் பையன், அவனுக்கா அவள் தன் மகளை மணம் புரிவிப்பள்!

அவளுடைய திடசித்தத்தையும் தீர்ந்த ஆலோசனையையும் கண்டு, நவகுமாரர் பின் வாங்கிவிட்டார். எதிர்த்து ஒன்றும் பதில் சொல்ல அவரால் ஸாத்யப்படவில்லை. "நானும் என் நாட்களில் எத்தனையோ ஸ்ேபேதாரர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். எத்தனையோ வீரதீர ஸேனதிபதிகளையும் கண்டிருக்கிறேன். வாஸ்தவந்தான். ஆனல், அப்டப்பா, இவளைப்போன்ற ஒரே திடசித்தமுள்ளவர்களைக் கண்டதேயில்லை" என்று நவகுமாரர் தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டார். ஆரம்பத்தில் கோகுலதாஸ்கூடச் சிறிது தயங்கினன். அந்த மயக்கமென்ன, நவகுமாரருடைய மயக்கம் போன்றதா, க்ஷணத்தில் தோன்றி க்ஷணத்திலேயே மறைந்துவிட்டது. "உலகம் தலைகீழ் புரண்டாலும் ஸரி, தேவிபுர ஜமீன்மாத்ரம் வீரநகரத்தைச் சேராது என்பது திண்ணம்" என்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டான் கோகுலதாஸ். அற்பமும் சில ஸமயங்களில் அநர்த்தத்துக்கிடமாகிறது. படகுப் பந்தயத்தின்போது நடந்த ஓர் அற்ப விஷயம் வீரநகரத்துக்குக் கேடாயும், தேவிபுரத்துக்கு அநுகூலமாயும் முடிந்தது. ஹேமலதையின் தாயார் பொறுமைசாலிதான். பொறுமை யென்ருல், எல்லாவற்றிலும் பொறுமையுடன் இருந்துவிட ஸாத்யப்படுகிறதா? அதுவும் அன்பாய்ப் பெற்றெடுத்துச் சீராட்டி வளர்த்த ஒரே மகளை, அதுவும் ராஜகுமாரியவள்—கேவலம் தெருவில் போகிறவனுக்குக் கல்யாணம்செய்து கொடுத்துவிடு என்ருல் யார்தான் ஸம்மதித்துவிடுவார்கள்? ஹேமலதையின் தாயாருக்கு அடங்காக் கோபம் வந்துவிட்டது. பல்லை நறநறவென்று கடித்தாள். என்ன செய்தாலென்ன? கூண்டில் அகப்பட்டபுலி முட்டி முறண்டிக்கொண்டாலும் என்னபயன்? படகுப் பந்தய விஷயத்தை ப்ரமாதமாக்கிவிட்டார்கள். தன் கணவனைக் கொல்ல யத்தனித்த துஷ்டனுக்கு எவ்வாறு ஒருத்தி தன்மகளை மணம்புரிவிக்கக் கருதுவாள் என்று உலகம் சொல்லிற்று.

ஹேமலதையின் தாயார் அபஜயமடைந்தாள். ஆனல்யுத்தம் தர்மயுத்தமா? அவள் விதியின் வலியால் தோல்வியடைந்தனளே யொழிய, மனிதனுடைய ஸாமர்த்யத்தாலன்று. ஸரி, விஷயம் தன்னை மிஞ்சிப்போய்விட்டதென்று அவள் மனம் விண்டு, தன் கோரிக்கையைக் கைசோரவிட்டாள். அவள் ஸ்வபாவமாகவே உலகத்தில் அதிகப் பற்றுடையவ ளல்லள்; ஆனல் அவள்கூடத்தன்குழந்தைவிஷயமாய்ச் சிறிது அஞ்ஞானம் வைத்திருந்தாள். அந்த அஞ்ஞானம் கூட அவளுக்குக் கூடாதெனத் தெய்வம் மறுத்துவிட்டது. பெண்ணென்னும் பந்தங்கூட அவளை விட்டகன்றது. நல்ல உயர்குலத்தில் பிறந்த சீமாட்டியென, அவள் கண்யமாயும் கம்பீரமாயும் தேவிபுரத்தில் விளங்கிவந்தாள். இருந்தாலும், அவள் மனது தேவிபுரத்திலுமில்லை, வீரநகரத்துமில்லை. இனி இவ்வுலக விஷயங்களில் ஒன்றிலுமே அவள் அக்கரைப் படவில்லை. போகிற

வழிக்குப் புண்யங் தேடிக்கொள்வதிலும், பகவானிடத்திலுமே அவளுடைய மனம், நோக்கம், கருத்து யாவும் லயிக்கலாயிற்று.

விவாஹம் ஸமீபித்துவிட்டது. கலியாண கார்யம் அதிக சுறுசுறுப்பாய் நடந்து வந்தது. நகரத்தை நாலாபக்கங்களிலும் அலங்கரிக்கத் தொடங்கினர்கள். தெருக்களிலெல்லாம் கொடிகளும் புஷ்பதோரணங்களும் காற்றில் அசையலாயின. ப்ரதி வீதிகளிலும், ஸங்கீத கச்சேரிகளுக்காக மண்டபங்கள் அமைக்கப்பட்டன. வாழை, கமுகு முதலிய மரங்கள் வீதிகளின் இருமருங்கிலும் நாட்டப்பட்டன. ஊர்கோலத்துக்கு வேண்டிய ஸகல ஏற்பாடுகளையும் செவ்வனே இரண்டு நாள் முன்னரே செய்துவிட்டார்கள். ஏழை எளியவர்களுக்காகப் போஜன ஸாமக்ரியைகள் ஏராளமாய் வந்து கொண்டிருந்தன. அவர்களுக்காக வஸ்திரங்கள், மூட்டை மூட்டையாய் வந்திறங்கிக்கொண்டிருந்தன. தெருக்களும், பொது ஸத்ரங்களும், மைதானங்களும் ஏழைகள் ஸந்தர்ப்பணைக்காக நன்ருய்ச் சுத்தஞ்செய்து ஜலம் தெளிக்கப்பட்டிருந்தன.

கல்யாணத்துக்கு நாலுநாள் முன்னரே பிடித்து, நகரெங்கும் வாத்ய கோஷமும், பறையொலியும் அமர்க்களமா யிருந்தது. சுற்றுப்பக்கத்து க்ராமாந்தரங்களிலிருந்து ராஜ விவாஹ வைபவத்தைக் கண்ணுறும்பொருட்டுக் கணக்கற்ற ஜனங்கள் நகரத்தை நோக்கி வந்தபடியே யிருந்தனர். வந்தவர்கள் அனைவருக்கும், அன்னதானம், வஸ்த்ரதானம், ஸ்வர்ணதானம் முதலிய தானங்கள் ஏராளமாய்க் கொடுக்கப்பட்டன.

அஸ்தமனமாயிற்று. விலையுயர்ந்த பட்டுப் பீதாம்பரங்கள், நறுமணமுள்ள பல்வேறு புஷ்பமாலைகள் முதலியவற்ருல் அலங்கரிக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்ததொரு தங்கப் பல்லக்கில் மருமகனுகிய வீரீஷ, மணக்கோலத்துடன் ஊர்வலம் வந்தான். புதிய கல்யாணப்பிள்ளையைப் பார்க்கவேண்டி, பல்லாயிர ஜனங்கள் பற்பல விடங்களில் கும்பலாய்க் கூடியிருந்தனர். அநேக வாத்யங்கள் ஏக காலத்தில் கோஷிக்க, அனைவரும் மணமகன் வருகிருனென்று கழுத்தைநெறித்துக்கொண்டு பார்க்கலாயினர். கல்யாணப்பெண் வீட்டில் தடபுடலாயிருந்தது. கலியாண வீட்டுத் தடபுடல், இவ்வாறிருக்கு மென்று நம் நண்பர்கள் எல்லோரும் அறிவார்களாதலின், இங்கே அதை விவரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

தேவிபுர வீரநகர ப்ரபுக்களும், இன்னும் பல கனவான்களும் கல்யாண மண்டபத்தில் வந்து கூடியிருந்தனர். ஹோமம் வளர்க்கப்பட்டது. அந்த அக்னிக்கு முன்னர், ஹேமலதை மணமகனுக்கெதிராய் அத்தேச ஸம்ப்ரதாயப்படி முகத்தை ஒரு மெல்லிய பட்டு வஸ்த்ரத்தால் மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். நவகுமாரரும் மந்த்ர பூர்வமாய்த் தன் புத்ரியை வீரீஷனுக்குக் கன்னிகாதானமாய்க் கொடுத்துவிட்டார். மணமகன் தன் மனைவியின் கரத்தைப் பற்றியபோது இருவருடைய உடல்களும் சிறிதே கூச்சத்தால் நடுங்கின.

"நவகுமாரருடைய புத்ரியாகிய இந்த ஸர்வாபரண அலங்கார பூஷிதையாம் ஹேமலதையை நீ உன் தர்மபத்னியாக அங்கீகரிக்கின்ருயா?"

"க்ருஹஸ்வாமி! நான் அவளை என் பத்தினியாக அங்கீகரிக்கின்றேன்" என்ருன் வீரீஷன்.

ஹேமலதையின் முகத்திரை எடுக்கப்பட்டது. புரோகிதர் ஹேமலதையைக் கணவனுடையமுகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கும்படி சொன்னுர். ஹேமலதை ஸரியாய் நிமிர்ந்து பார்க்காமல், லஜ்ஜையால் கடைக்கண்ணுல் வீரீஷனைப் பார்த்தாள். கடைக்கண் பார்வையாயினும் இருவருடைய கண்ணேக்கும் ஒன்றுகலந்தது. உடனே ஹேமலதை தலைகுனிந்தாள். அவளுடைய கன்னங்கள், இந்த நூதனக்கிளர்ச்சியால் சிவந்தன. வெகு காலமாய்க் காதலித்திருந்த அந்த இனிய அழகிய இளங்கொடி தன்னுடையதாகி, மன்மத பாணங்களை நிகர்த்த அவ்வழகிய கரும் விழிகள், தனது விழிகளை ஸந்தித்த தருணத்தில், எப்போதும் தன்னடக்கமுள்ள வீரீஷனுக்குக்கூட, தேகத்தில் ஒருவித நூதன உணர்ச்சியுண்டாயிற்றென்பதில் ஆச்சர்ய மொன்றுமில்லை.

இதர மந்திர தந்திரங்கள் யாவும் ஸரிவர நடந்தேறின. மணமகள் சிறிது அன்னத்தை அக்னியிலிட்டாள். அக்னி கொழுந்து விட்டெரியலாயிற்று. ஸப்தபதியுமாயிற்று. முடியும் போட்டாய்விட்டது. கல்யாணச் சடங்குகள்

பூர்த்தியாயின. தம்பதிகளிருவரும் கல்யாண மண்டபத்தினின்று, நலங்கு ஊஞ்சல் மண்டபம் சென்றனர்.

ஸதிபதிகள் அவ்விடம் சென்றதும், அவர்களைச்சுற்றிச் சிறு பெண்களும் பெரியவர்களுமாகப் பல ஸ்த்ரீகள் கூடிக்கொண்டார்கள். கல்யாணப் பிள்ளைக்கும், பெண்ணின் வீட்டார்களுக்கும் அநேக பரிஹாஸவார்த்தைகள்நடந்தன. அந்த ஸமயத்தில் ஸ்த்ரீகள் மணமகனிடம் புருஷனென்ற மரியாதை வைக்காமல், பலவாருக அவனை ஏளனஞ் செய்யலாயினர். பெண்ணகத்துச் சிறுமிகளும், அவளுடைய விளையாட்டுத் தோழிகளும் தங்களுடைய ஸ்நேஹிதையை அபகரித்துப்போக வந்திருக்கும் இளைஞனை; பொய்த் தூஷணைகள் பல செய்து, அவனைக் கல்லாக் கசடனென்றும், சிறு பெண்ணை ஏமாற்றிய மோசக்காரனென்றும் கூறிக்கொண்டு, வேடிக்கையாய்க் காலங் கழித்தனர். தேவிபுர, வீரநகர பரஸ்பர விரோத விஷயமாகவும் வேடிக்கை வார்த்தைகள் இரண்டொருவர் பேசலாயினர். இவ்வாறு விரீஷன், இரண்டு வீட்டார்களாலும் போதுமானவளவு நன்ருய் ஏசப்பட்டான். இவனை நாவெடுக்க விடாமல் அவர்கள் வார்த்தைமேல் வார்த்தையாய்ப் படபடவென்று சரமாரியாய்ப் பொழியலாயினர். விரீஷனும் புன்னகையுடன் அவர்களுடைய பரிஹாஸமொழிகளையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஹேமலதை களைத்து அயர்ந்து, ஊஞ்சலின் சங்கிலியின்மீது சாய்ந்து தூங்கிவிட்டாள். அவளை யாரும் கவனிக்கவில்லை. விரீஷனை மாத்ரம், கண்ணைக்கொட்ட விடவில்லை. அவனுடைய காதுகள் செவிடாய்ப் போயினவென்ருலும் அவன் எல்லாவற்றையும், புன்சிரிப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அருணோதயமாயிற்று; அப்போதும் அந்தத்துஷ்டச்சிறுமிகள் விரீஷனை ஊஞ்சலின்று எழுந்திருக்க விடவில்லை. கடைசியில் நன்ருய் ஸூர்யோதயமாகிவிட்டது; நவகுமாரர் அவ்விடம் வந்தார்; அப்போதுதான் ஸ்த்ரீகள் தர்பார் கலைந்தது.

புரோகிதர்கள் வந்து, மிகுந்த அதாவது சேஷ ஹோமங்களை நடத்திவைத்தனர். நவகுமாரரும் அவருடைய மனைவியும் தங்களுடையபுத்ரியும் தற்காலம்விரீஷனுடைய மனைவியுமாகிய ஹேமலதையண்டை நின்ருர்கள்.

"விரீஷ், இந்தச் சிறு குழந்தையை நாங்கள் எவ்வளவோ பரிவாய் வளர்த்து வந்தோம். இதுவரைக்கும் அவள் எங்களுடைய குழந்தையாயிருந்தனள். இன்று முதற்கொண்டு, அவள் உன்னுடைய மனைவியாய்விட்டாள். அவளை அன்பாயும் பரிவுடனும் ஆதரித்துவருவாய் என்று நாங்கள் நம்புகிருேம். அவளும் உனது நற்குணத்துக்கேற்ற ஸத்ஸ்த்ரீயாய் ஒழுகுவாளென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை" என்று சொல்லும்போதே நவகுமாரர்; அவருடைய மனைவி இவர்களுடைய கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. தங்கள் குழந்தையை ஸரியான வரனுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்துவிட்டோம். இனி அவள் தன்கணவனுடன் மனமொப்பி இல்லறம் நடத்துவதைக் கண்டு களிக்கலாம். அவளைப்பற்றி இனி நமக்குக் கவலையில்லையென்ற எண்ணம் ஒரு பக்கமிருந்தாலும், குழந்தை பிறந்தது தொடங்கி அதை எவ்வளவோ செல்வமாயும் சீராயும் வளர்த்துவந்து அதைவிட்டு இப்போது பிரியவேண்டிவந்த விஷயத்தைக் குறித்து கண்ணிலிருந்து நீர் விடாமல் எவராலிருக்க முடியும்? குழந்தை பிறந்தால், 'பெண்ணு பிறந்தது' என்று சலிக்கும் இந்நாட்களில்கூட, விவாஹ காலத்தில் பெண்ணைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்கும்போது, பிரிவாற்ருமல் பெற்ருேர் கண்ணினின்று நீர் விடுவதை ஸகஜமாய்க் காணலாம். நவகுமாரர் இந்த அற்பத்தையெல்லாம் கண்டு கோழைப்படுபவர் அல்லர். கூட, ஹேமலதையும் விரீஷனும் தன் அரண்மனையில்தான் இருக்கப்போகிருர்கள்; அவர்கள் வேற்றூர் செல்லப்போவதில்லை யென்பதும் தெரியும் அவருக்கு. இருந்தாலும் மனிதனுடைய இயற்கை குணம் எங்கே போய்விடும்? அவர்கூடத் தன் ஏக புத்ரியாகிய ஹேமலதையை விரீஷனுக்குக் கொடுக்கும்போது கண்களில் நீர் ததும்ப, விசனம் நெஞ்சையடைக்க எடுத்ததைச் சொல்லி முடிக்கமுடியாமல் வாய் குழறி நின்ருர்.

அவருடைய மனைவியோ, அவ்வாருெல்லாம் அவரைப்போல் ஒன்றையும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவள் ஊழின் வலியைக்கண்டு, தன் வலி பயனற்றதென்று தன் மனதை எப்போதே அடக்கிவிட்டாள். இப்போது அவள் தன் கடமையை நன்கு

உணர்ந்தாள். எல்லாம் விதியின் மகிமை, ப்ராப்தம். நம்மால் ஆவது ஒன்றுமில்லை; வீணில் மனதை ஏன் புண்படுத்திக்கொண்டு மனோவேதனைக்கு உள்ளாகவேண்டும் என்று ஆராய்ந்து தெளிந்து, கேவலம் பரம ஏழையாகிய ஒரு சிறுவன், ராஜவம்சத்திலுதித்த கன்னிகையை—அதுவும் தான் பத்துமாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்தகுழந்தையைப்—பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்வதைக்கண்டு பார்வையினாலாவது, வாயினாலாவது, நடத்தையினாலாவது ஒருவித மனக்கோணலும் காட்டிக்கொள்ளாமல் கற்பதுமையைப்போல் முகக்குறி மாறாமல், எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருந்தாள். நல்ல புத்திசாலிகளினுடைய தன்மை இதுதானே. அவள் விவாஹத்திற்குப் பல தினங்கள் முதற்கொண்டே, கல்யாண காரியங்களையெல்லாம் செவ்வனே மேல்பார்த்து வந்தாள். விவாஹ காலத்திலுங்கூட அவ்வாறே கற்சிலையைப்போல், ஒரே தன்மையாய்ச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்தாள். இவ்விவாஹத்தைப் பற்றி அவள் முழு அபிப்ராயம் கொண்டவளில்லை என்பது ஒருவருக்காவது தெரியும்படி அவள் இடங்கொடுக்கவில்லை. அவள் முகத்தைச் சற்றுகூடச் சுளித்துக்கொள்ளவில்லை. கல்யாணச்சடங்குகள் யாவும் முடிந்துவிட்டன. ஹேமலதையும் ஸிரீஷன் பக்கம் போய் நின்றாள். நவகுமாரரும் அவருடைய மனைவியும் தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்தனர். எத்தனையோ நாட்களாய், எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு உள்ளே அடக்கிவைத்திருந்த அவளுடைய மனக்குறை அப்போது அவளையும் அறியாமலே வெளி வரலாயிற்று. நவகுமாரருடைய மனைவியின் கண்கள், மேலேஎங்கேயோ பார்க்க, நெடிய ஒரு பெருமூச்செறிந்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள். அதுகூட இராமல் போய்விடுமா?

ஒரு வாரமாயிற்று. கல்யாணச் சந்தடியெல்லாம் ஒருவாறு ஓய்ந்தது. ஹேமலதையும் பழையபடி தன் வீட்டுவேலைகளைப் பார்க்கத் தொடங்கினாள். அப்போது ஒருநாள் காலை, ஹேமலதையின் தாயார் வீட்டுச் சாவிகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வந்து, அவளைப் பார்த்து, "குழந்தாய், உனக்கு வீட்டு வ்யவஹாரங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளப் போதுமான யுக்த வயது வந்துவிட்டது. உன் தகப்பனாருக்கு வேண்டிய ஸுச்ருஷையெல்லாம் குறைவில்லாமல் செய்துகொண்டு, உன் புருஷருடைய மனம் கோணாமல் அவருக்கு த்ருப்தியுண்டாகும்படி நடந்துகொண்டு, பந்துமித்ரர்களைக் கைவிடாமல் பக்ஷமாய் ஆதரித்துவருவது உனதுகடமையாகும். உன்னை அடுத்திருப்பவர்களையும், உன்கீழ் ஊழியஞ் செய்பவர்களையும் ஒருபோதும் கடிந்துகொள்ளாமல் அவர்களுக்கு ஒரு தாயாரைப்போல் சாந்தமாயும் பக்ஷமாயும் இருப்பது நலம். இவ்வுலகத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட வாழ்நாட்கள் ஏறக்குறைய முடிவுக்கு வந்துவிட்டன. இவ்வுலகில் என் வேலையை நான்செய்து முடித்தாயிற்று. இனி அதிக காலம் நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். இனிமேல் இந்த ப்ராணன், சரீரத்தைவிட்டு அகலுந்தினம் வரைக்கும், பகவத் ப்ரியமான கைங்கர்யங்களில் என் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்கிறேன். ஈசுவரனுடைய க்ருபையால் உனக்கு ஸகல ஸம்பத்துகளு முண்டாகி, புத்ர பௌத்ரர்களுடன் நீ நல்லவளென்று பெயரெடுத்து நீடூழிகாலம் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்" என்று ஆசீர்வதித்து அவளிடம் வீட்டுவேலை மேற்பார்வையை ஒப்புவித்தாள்.

ஹேமலதை கண்களில் ஜலம் ததும்பலாயிற்று. தாயாரைவிட்டுப் பிரிய மனம் வராமல் அவளைத் தன்னுட னிருக்கும்படி பல முறை வேண்டிக்கொண்டாள். அவள் ஒரே பிடிவாதமாய் இருக்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டாள். ஹேமலதை, தாயாரைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு தேம்பித்தேம்பி அழலானாள்.

அன்றையதினம் தொடங்கி, நவகுமாரருடைய மனைவி ஸம்ஸார விரக்தையாய் விட்டனள். காலைமாலை இரண்டு வேளைகளிலும், கோயில்சென்று ஸ்வாமியைத் துதிப்பதே தொழிலாகக் கொண்டாள். கோயிலிலிருந்து வந்து, சிறிது ஆகாரம் உட்கொண்டுவிட்டு, மீதிவேளை யெல்லாம் கூடத்து மூலையொன்றில் உட்கார்ந்து ஜபம்செய்த வண்ணமாயிருந்து வந்தாள்.

அத்யாயம்—2

பழைய நினைவும், பதிபக்தியும்

குழந்தை ப்ராயம் முதற்கொண்டு ஹேமலதை விரீஷனைத் தன் விளையாட்டுத் தோழனாக நேசித்து வந்தாள். இப்போதோ ஹேமலதை நல்ல யுவதி; விரீஷனும் யௌவன புருஷன்; இருவரும் தம்பதிகள்; விளையாட்டு நேசத்துக்குப் பதிலாக இப்போது அவர்களுக்குள் காதலென்னும் புதிய நேசம் ஏற்பட்டது. விரீஷனுடைய நற்குண நன்னடத்தைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டு, ஹேமலதை ஸந்தோஷப்படலானாள். தெளிந்த சாந்தத்துடன் புன்னகை தவழும் முகத்தின் பின்னால் நல்ல சித்த உறுதிப்பாடும், உள்ளத்தில் கொண்ட விஷயத்தைக் கைவிடாத மனோதிடமும் குடிகொண்டிருப்பதை அவள் சீக்ரம் க்ரஹித்துக் கொண்டாள். அவனுடைய ஸத்யம் தவறாத நெறியையும், கள்ளங்கபடற்ற குணத்தையும் கண்டு அவள் அகமகிழ்ந்தாள். ஆயுள் முழுவதும் தனது உயிர்த்துணைவனாகக் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்டுப் பெற்றோர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஸத்யஸந்தனும் விரீஷனை ஹேமலதை தெய்வமாகப் பூஜித்துவந்தாள்.

வங்காளத்து ஜமீன்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், சக்தியிலும் செல்வத்திலும் கீர்த்தியிலும் சிறந்து விளங்குவதான ஜமீனுக்குரிமை கொண்டாடுபவளாகிய ஹேமலதை உயர்குலத்தில் பிறந்து உயர்குலத்தாருடன் வளர்ந்து வந்த ஒரு சிறுவனுக்கு மாலையிட்டாள். அவள் தன் கணவன் ஏழையாயிருந்தவன் என்பதைப்பற்றிக் கனவிலும் கருதவில்லை. குணமிருக்க, அவள் பணத்தைப்பற்றிக் கடுகளவும் சிந்திக்கவில்லை. இத்தகைய ஸத்ய ஹரிச்சந்திரனும், ஸர்குணக்குன்றும், பூஜ்யதைக் கருகனுமான புருஷன் தனக்குக் கிடைத்தது, தன் பூர்வ கர்மபலனெனக் கருதி, அக்கணவன் மனம் கோணாதபடி த்ருப்திகரமாய் இல்லறத்தை நடத்திவந்தாள் ஹேமலதைக் கட்டழகி.

சதிபதிகளிருவரும் அந்யோந்ய தம்பதிகளாகக் காலம் கழித்துவந்தனர். சில வருஷங்களாயின. நவகுமாரர் தினேதினே விருத்தாப்பியம் அதிகரிக்கலானார். ராஜ கார்யங்களை அவர் முன்போல் கவனமாய்ப் பார்த்துவர ஸாத்யமில்லை. மஹா புத்திசாலியாகிய விரீஷன், ஜமீன் விஷயங்களில் தினேதினே சதுரனாகி வந்தான். கடைசியில், நவகுமாரர் ஜமீன் விஷயத்தைப்பற்றிக் கவனிப்பதையே விட்டுவிட்டார். விரீஷனே ஸர்வ வ்யவஹாரங்களுக்கும் பொறுப்பாளியானான். நிஷ்கபடியான ஹேமலதையும் பெரிய மனுஷியாகி, வீட்டு அலுவல்களையெல்லாம் செவ்வனே பார்த்து வந்தாள். வீட்டிலுள்ளவர்கள் யாவரும் அவளுடைய இனிய மொழிகளையும், மந்தஹாஸம் தவழும் வதனத்தையும், கருணைபொழியும் கண்களையும் கண்டு, அவளைத் தம் தாயெனப் பாவித்து நேசித்துவந்தனர். வீட்டு வேலைகளெல்லாம் ஒழிந்ததும், ஹேமலதை தன் புருஷன் பக்கம்போய் உட்கார்ந்துகொண்டு, தனது மாதுர்ய வசனங்களாலும், பதிபக்தி மர்யாதைகளாலும், உபசாரங்களாலும் அவனுடைய ஆயாஸத்தையும் மனக்கவலைகளையும் மாற்றி வருவாள்.

நல்ல பதிவ்ரதா சிரோமணியவள்; அதைப் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் ஸந்தேஹமில்லை. விரீஷனை தெய்வமெனக் கருதியவள். அவனை அந்தரங்க சுத்தியுடன் நேசித்துப் பூஜித்து வந்தாள். இருந்தாலும், அவளுடைய மனதில் ஓர் எண்ணம் அடிக்கடிவந்து தோன்றிய வண்ணமாயிருந்தது. தனது குழந்தைப் பருவத்தில் தன்னுடைய ஆப்தமித்ரனாயிருந்து, தான் யுவதிதசையை யடையுந்தருணத்தில் தன்னை விட்டகன்ற அவஸரமும் ஆத்ரமுமுடைய படபடப்பான இளைஞனின் ஞாபகம் அவளை விட்டு அகலவில்லை. நரேந்த்ரனுடைய ப்ரகாசமான முகமும், விசால நேத்ரங்களும், ஆண்மையான பார்வையும், வீர தேஜஸும் இப்போது அவள் மனக்கண்ணாடியில் ப்ரதிபலிக்க, அவற்றினின்றும் அவள், குழந்தைப் பருவத்தில் புலப்படாத நூதன அர்த்தங்களை க்ரஹிக்கலானாள். நல்ல ராஜவம்சத்தில் பிறந்த அவ்விளங்குமரனுக்குப் பால்யத்தில் உண்டான கஷ்டநஷ்ட தௌர்ப்பாக்யங்களையும் அவற்றையெல்லாம் அவன் பொறுமையுடன் அனுபவித்துக் கடைசியில் அரிய தைர்யத்துடன் அவைகளின்மீது வெற்றிகொண்டதையும் நினைத்து அவள் பெருமூச்செறிந்தாள். வீரநகரத்தில், உத்யானவனத்து ஆலயத்தின் அருகே, கண்களில் ஜலம் ததும்ப, அவன் இரண்டொரு வார்த்தைகளைக் குழறிவிட்டுத்

தன்னை விட்டுப்பிரிந்து சென்றதை நினைத்துக் கொள்ளும் தோறும், அவளுடைய முகம் சிறிது மேகங்கொண்டது. இவற்றையெல்லாம் அடிக்கடி அவள் தன்கணவனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பளோ?

இவ்வகையான நினைவுகள் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தபோதிலும், ஹேமலதை சிந்தையில்கூடத் தன் பாதிவ்ருத்யத்துக்கு லோபம் செய்யவில்லை. பதிபக்தியிலும், பதிவிசுவாஸத்திலும் அவள் என்றைக்கும் ஒரேசீராக இருந்துவந்தாள். நரேந்த்ரன் வீரநகரத்தில், நல்ல ஸ்திதியில் ஸந்தோஷமாயிருந்துகொண்டிருந்தால், அவள் அவனை அடிக்கடித் தேவிபுரத்துக்கு வரவழைத்துத் தன் கணவனும் தானுமாய்ப் பால்யத்தில்போல அவனுடன் ஸ்நேஹபாவமாய் உரையாடிக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால் அவன் தன் ஜமீனையிழந்து நாடோடியாய் ஊரெல்லாம் அலைந்துதிரிந்து கடைசியாய்ப் போர்த்தொழில் மேற்கொண்டு, ப்ரதிநிமிஷமும் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் நிலைமையில் அவன் பட்ட கஷ்டங்கள் சொல்லிமுடியாது. இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்த ஹேமலதையின் மனம் மிகவும் கலங்கியது. தூரதேசங்களில் அவன் புரியும் ஸாகஸங்களைப்பற்றிக் கேட்பதில் அவள் மனதில் ஒருபக்கம் கஷ்டமும், இன்னொருபக்கம் ஒருவித இஷ்டமும், ஆவலும் உண்டாயின. நரேந்த்ரனுடைய தற்கால சரித்ரத்தைக் கேட்கும்போதெல்லாம் அவள் பால்யத்தில் தாங்களிருந்த நிலைமையைப்பற்றி நினைத்துக்கொள்வாள்.

“அக்கா. ராஜமஹாலினின்று ஏதாவது விசேஷம் உண்டா? அதற்கப்புறம் ஏதாவது ஸமாசாரம் தெரியவந்ததா?” என்று ஹேமலதை சைவலினியைக் கேட்டாள்.

“ஹேமலதே. பாதுஷாவின் ஸைன்யங்கள் ஆப்காநியர்களுடன் அமர்புரிவதற்காக மறுபடியும் தக்ஷிணம் சென்றிருப்பதாக விரீஷனுக்குஸமாசாரம் வந்தது.நமதுநரேந்த்ரனும், உடன் சென்றிருக்கின்றனனும். கவலைப்படவேண்டிய அவசியமேகிடையாது.எப்போதும் போலவே பாதுஷாவின் ஸைன்யங்கள் வெற்றி கொள்ளும். நரேந்த்ரனும்,வீரக்கழல் புனைந்து ஜயபேரிகையுடன் திரும்பிவருவான். அவனைப்பற்றி நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை.”

ஹேமலதையின் முகம் வெளுத்துப்போயிற்று. அவளாலேயும் அடக்கமுடியாமல் அவள் கண்களினின்று நீர் சிந்தலாயிற்று.

சைவலினி அவளைப்பார்த்து “ஹேமலதே. வாஸ்தவந்தான். அந்த வீர இளைஞன் ஊரையிழந்து, பந்து மித்ரர்கள் துணையற்றுப் பரதேசிபோல் அலைந்து திரிவதைக் கேட்டால் எல்லோருக்கும் பரிதாபகரமாய்த்தா னிருக்கிறது” என்றாள்.

ஹேமலதையின் கண்களினின்று நாலைந்து துளிகள் அதிகவேகமாய்ச் சிந்தின. அதைத் துடைத்து, முகத்தை வேறொரு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டு, ஹேமலதை மௌனமாயிருந்தாள்.

“ஹேமலதே. அழாதே. வெகு சீக்ரத்தில் நமக்கு இந்தத் துக்கம் நீங்கும். சண்டைகள் சீக்ரம் ஓய்ந்துவிடும், நரேந்த்ரனும் உடனே வீரநகரத்துக்குத் திரும்புவானென்று என் ஸஹோதரன் சொல்லுகிறான். விரீஷன், நரேந்த்ரனைத் தன்னுடன் பிறந்தவனைப்போல் நேசித்துவருகிறானென்பது உனக்குத் தெரியாத விஷயமன்று. அவனை மறுபடியும், அவனுடைய பாட்டனார் ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்து பார்க்கவேண்டுமென்று அவன் தீர்மானித்திருக்கிறான். அவன் விஷயமாய் இவன் அதிகக் கவலையெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்” என்று சைவலினி கூறினாள்.

“அக்கா, தங்களுடைய ஸஹோதரரைவிட பெருந்தன்மை அதிகமாயுள்ள மனிதரைக் காண்பதரிது. அவர் அவ்வாறே செய்துமுடிப்பாரென்பதற்கு ஐயமில்லை. இத்தகைய புண்ய புருஷரை யடைய நான் என்ன பாக்யம் செய்திருந்தேனோ? என்னுடைய பாக்யமன்று, பகவானுடைய க்ருபைதான் என்று சொல்லவேண்டும்” என்றாள் ஹேமலதை.

“ஹேமலதே, இத்தனை வருஷங்கள் கழித்து ஊருக்குத் திரும்பிவரும்போது அவன் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் வருவான். நாமெல்லோரும் அவனை வரவழைத்து உபசரிப்போம். உன் பால்ய நேசனுக்கு ஏற்ற மனைவியைத் தேடிவைப்பது உன்னுடைய கடமையாகும்” என்றாள் சைவலினி.

“திரும்பிவந்தபின்னர், என்னால் இயன்ற மட்டும் நான் அவனுடைய வாழ்நாட்களை

ஸுகமுறச் செய்வேன்'' என்று ஹேமலதை கூறினாள்.

"ஹேமலதே, நாம் வீரநகரத்திலிருந்த போது அவன் நம்மைக் குளத்தங்கரைக்கு அழைத்துப்போய் தன் குடும்ப சரிதங்களைச் சொல்லுவானே அது ஞாபகமிருக்கிறதா உனக்கு? அந்த ஸமயங்களில் தன் குடும்பத்தின் பெருமைகளைப்பற்றிப் பேசும்போது அவனுடைய கண்களில் பெருகின ஜலத்தையும், முகத்தில் தோன்றிய ப்ரகாசத்தையும் இன்னும் நான் மறக்கவில்லை.''

ஹேமலதை பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை. அவளுக்கு அந்தக் கண்ணீரும், அந்த வீரதீர வார்த்தைகளும் நன்றாய் ஞாபகமிருந்தது.

"அதற்கு அப்புறம் அந்தப் படகுப் பந்தயமும், அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த அந்தத் துர்ஸம்பவமும் உண்டாயின. அதற்குப் பின்னர், நாம் அவனைக் காணவேயில்லை. நம்மிடம் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் ஊரைவிட்டுப்போய்விட்டானே! போவதற்குமுன் நம்மை வந்து பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாகாதா?''

"சைவலினி, ராஜமஹால் செல்வதற்குமுன் அவர் வந்திருந்தார்.''

"நான் பார்க்கவில்லையே, நீ பார்த்தாயா?''

"அவன் போகும்போது வழியில் என்னைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான். நாழிகையாயிற்று; அக்கா, என் நாதர் நமக்காகக் காத்திருப்பார். நாம் போவோம்; வாரும்.''

சைவலினி இளம்பிராயத்திலேயே கணவனையிழந்துவிட்டாள். ஆதலால், அவள் கல்யாண ஸுகம் இன்னதென்பதே அறியாதவள். நமது பரதநாட்டில் விதவைகளின் கதி துயரத்துக் கிடமானதாயிருக்கிறது. மாடுபோல் உழைப்பதே அவர்களுடைய தொழிலாகிறது. அவர்கள் இவ்வுலகவின்பங்கள் ஒன்றையும் அறியாதவர்கள். அவர்களுக்கு இவ்வுலகவாழ்க்கையில் பற்று, ஸுகம் ஒன்றுமிராமல் போகிறது. இவ்வளவு துன்பங்களுக்கிடையிலும், நமது ஹிந்துகுடும்பங்களில் அவர்களுக்கும் ஓர் அலுவல் ஏற்படுகிறது. சீராய் நடந்துவரும் குடும்பங்களில் அவர்களுக்குப் பூஜ்யதையான ஸ்தானம் ஏற்படுகிறது. தங்களுடைய நெருங்கின பந்துக்கள் வீடுகளில், அதாவது தமயன், தகப்பனார், தங்கை இவர்களுடைய குடும்பங்களின் வீட்டு வ்யவஹாரங்களில் ஸர்வாதிகாரத்தையும் இவர்களே செலுத்திவருகிறார்கள். தனக்கே ஒரு பிள்ளையென்றில்லாத விதவை, தன் சுற்றத்தார்களுடைய குழந்தைகளை வளர்த்து, தகப்பனார், தாயார், உடன்பிறந்தார் இவர்களுக்காக உழைத்து, வீட்டுவேலைகள், வீட்டுச்செலவுகள் யாவற்றையும் ஸரியாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறாள். அவ்வீடுகளில் அவளைக் கேட்காமல் மற்றவர்கள் ஒரு கார்யத்தையும்நடத்துகிறதில்லை. விடியற்காலையிலெழுந்து இரவு பன்னிரண்டு மணிவரைக்கும் ஓயாமல் ஏதாவது வேலைசெய்துகொண்டிருப்பாள். அவளைப்போல் ஸ்வயநலம் பாராட்டாமல் பரோபகாரத்திலேயே காலங்கழிக்கும் மக்கள், இவ்வுலகத்திலேயே கிடையாது. மற்றவர்களுக்காக உழைப்பதிலேயே அவள் தன் ஆயுள் முழுதையும் கழிக்கிறாள். ஒழிந்த வேளைகளில் தெய்வத்தைத் துதித்து வருகிறாள். அதுவே அவளுடைய கார்யம். அதுவே அவளுக்கு ஆனந்தம். ஏதாவது வேலைசெய்துகொண்டிருக்கும்போதுகூட, அவள் வாய் ஏதாவது சுலோகங்களை முணுமுணுத்துக்கொண்டேயிருக்கும். அவளுடைய கருத்தெல்லாம் தெய்வத்தினிடமே பொருந்திவிடுகிறது. ஆஹாரஸுகங்களை அவள் பொருட்படுத்துவதேயில்லை. அநேகமாய் அவர்களுக்கு ஒரேவேளை அன்னம்தான். இரவில், ஏதாவது பழம், காய் எடுத்துக்கொண்டால் கொள்வாள். இல்லாவிட்டால் அதுவும் கிடையாது. அவளைப்போல் பட்டினிகள் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். மொத்தத்தில் அவளுக்குத் தேகமென்ற ஆசையே ஒழிந்துவிடுகிறது. நமது தலைவிதி, பூர்வஜன்மத்தில் செய்தபூஜை, பகவத் ஸங்கல்பமென்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு, இந்த ஜன்மத்திலாவது நல்ல பூஜையைச் செய்து நல்ல வழியைத் தேடிக்கொள்வோமென்று, அவள் மனம் நொந்துகொள்ளாமல், ஒருவித த்ருப்தியுடன் தன் வாழ்நாட்களைப் பிறருடைய கைங்கர்யங்களிலேயே கழித்து வருகிறாள். வீட்டிலுள்ளோர் அனைவரும், அவள்மீது அநுதாபங்கொண்டு அவள் மனம் நோகாமல் அவளை மர்யாதையாய் நடத்தி வருகிறார்கள். நாளடைவில், அவளிடம் யாவருக்கும் ஒருவித அன்பும் பக்தியும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவளுக்கு இருப்பது ஒரே குறை

தான். அந்தக் குறை தீராக்குறை யாதலால் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு விடுகிருள். வேறு யாதொரு மனோவேதனையுமில்லாமல், அவள் மற்ற ஜனங்களைவிட வெகுகாலம் வரைக்கும் ஜீவித்திருக்கிருள்.

சைவலினி மஹா சாந்தகுண முடையவள். தன்னயம் என்பதே சிறிது மிராதவள். எப்போதும் அன்புடனே வார்த்தையாடுவள். எக்கார்யத்தையும் தீர ஆலோசித்துச் செய்யத் தொடங்கும் இயல்பினள். குழந்தைப் பருவத்திலேயே விரீஷன், சைவலினி இருவரும் பெற்றோர்களைப் பறிகொடுத்துவிட்டார்கள். அது முதற்கொண்டு சைவலினியோ விரீஷனை யெடுத்து வளர்த்துவந்தாள். விரீஷனுக்கு இப்போது நல்ல உயர்பதவி வந்தும், அவன் தன் தமக்கையைத் தெய்வமாகக் கருதி அவளிடம் அதிக மர்யாதையாயிருந்தான். வீட்டு வ்யவாஹாரங்களாயினும் ஸரி, ராஜவ்யவஹாரங்களாயினும் ஸரி, அவளுடன் கலந்து யோசிக்காமல் அவன் ஒன்றும் செய்வதில்லை. அவளும், விரீஷன் ஹேமலதை இருவரையும் ப்ராணனுக நேசித்துவந்தாள். வீட்டில் சமையல்காரர்கள் பலரிருந்தும், விரீஷனுக்குத் தன் தமக்கையேதான் சமைத்துப்போட வேண்டும். விரீஷன் தன் மந்த்ரிகளுடன் வந்து அப்போதைக்கப்போது ஜமீன் விஷயங்களில் தன் தமக்கையின் அபிப்ராயத்தைக் கேட்டுச் செல்வான். ஹேமலதையும் விரீஷனும் சைவலினியும் ஒன்ருய் உட்கார்ந்து கொண்டு வெகுநேரம் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஜமீன் வ்யவஹாரங்களைக் குறித்து அவர்கள் பேசும்போது ஹேமலதை கவனமாய்க் கேட்டிக்கொண்டிருப்பாள். ஹேமலதையும் விரீஷனும் படுக்கைக்குப் போன பிறகு, ஜமீன்தார்வீட்டில் நிறைந்திருந்த சுற்றத்தார்கள் ஒருவர் தவருமல் போஜனஞ்செய்தார்களா என்று கவனித்துவிட்டுச் சைவலினி நல்ல நிசிக்கு ஸரியாய்ச் சிறிது ஆகாரம் உட்கொண்டு படுத்துக்கொள்வாள்.

M. S. H. Thompson Esq., Inspector of European & Training Schools writes about the Viveka Bodhini.—* * interesting Magazine. * * written in simple but good Tamil.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

II. நகுஷன் சரித்திரம்

1. வேத நுட்பம் கேட்ட சருக்கம்

யயாதியின் தகப்பனர் நகுஷன். இந் நகுஷன் தர்மாத்மாதான். ஆனல் இவனுக்கு விஷயப் பற்றுமாத்திரம் அதிகமாக உண்டு. இதனல், இவன் அரசாட்சி ஒரு வழியிலும் மனுநெறிக்கு முரணுகப் போகவில்லை. இவன் ராஜ்ய காரியம் கவனிக்க வேண்டிய காலங்கள் நீங்கலான மற்றைய வேளைகளை, விஷய ஸுகாநுபவத்திலும் அது சாஸ்திரவரம்பு மீருது வந்தமைவதற்கு வேண்டிய வைதிக கர்மாக்களான யாக, தபஸ் விருதாதிகளை அனுஷ்டிப்பதிலும், செலவிட்டுவந்தான். இப்படியிருக்கையில், வேத நுட்பந்தான் இன்னது என்று கேட்கும் நற்றருணம் இவனுக்கு வாய்ந்தது.

ஒருநாள் ப்ரஹ்மாவே நேரிட நகுஷனிடம் அதிதியாக வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது, சாஸ்திரவிதிப்படி, நகுஷன் கோமேதவழியில் அவரை வழிபட எண்ணி, ஒரு பசுவைக் கொணர்ந்து மந்திரங்களை முன்னிட்டு அதைக் கொல்ல முயற்சிகள் செய்தான். யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுண்டிருந்த இந்தப் பசுவின் அருகில் கபிலபகவான் வந்துபார்த்து அதன் கொடிய நிலையைக்கண்டு பரிதவித்து 'ஐயோ, வேதமே! இப்படியெல்லாம் கொடியகொலை ஸாதாரணமாக நடத்த இடங்கொடுத்து விட்டாயே!' என்று கூறிப் பெருமூச் செறிந்தார். அதே தருணத்தில், அந்தப்பசுவுள் ஸ்யுமரச்மி என்ற ருஷி புகுந்துகொண்டு, 'வாயை மூடும் ஐயா கபிலரே! என்ன வேதநுட்பம் தெரியாதவராகப் பிதற்றுகிறீரே!' என்றுஎதிர்த்து வாதாடத் தொடங்கினர். ப்ரஹ்மாவும் நகுஷனும் இதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தனர்.

கபிலபகவான்:—ஏனையா? என் சொற்களைப் பிதற்றல் என்கிறீரே?

ஸ்யுமரச்மி:—நீர் கூறுகிறபடி வேதம் குற்றங்கூறத் தகுந்ததானல், பெரியோர்கள் எல்லோரும் அதை ஈச்வரன் வாக்கென்றும் ருஷிகளால் கேட்டறியப்பட்டது என்றும் கொண்டாட இடமில்லையே! மூச்சுக் காற்றுப்போல

இயற்கையாகவும் ஒருவிதப் பயனேயும் கருதப் படாதும், குறைவின் தாக்கே இல்லாத பரம் பொருளிடமிருந்து வந்த இந்த வேதம் யஞ்ஞ யாகாதிகர்மாக்களைச் சிறப்பித்துக் கூற, நீர் மாத்திரம் அதையே ஆதாரமாகக்கொண்டு, வேதத்தைக் குற்றங்கூறுறீரே! உமது மொழி களை என்னென்று எடுத்துக் கூறுவது?

க:—நான் வேதத்தைக் குற்றங்கூறவில்லை. அதில் அதிகாரிகள் ஏற்றத் தாழ்விற் கேற்ப, பலவித கர்மாக்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக் கும் இயற்கையைக்கொண்டே வைதிகர்கள் விடாது கொடிய காரியங்கள் செய்யும் நிலை க்கு வந்துவிடும்படி யாகிவிட்டதே என்று மாத்திரம் பரிதவித்தேன். இதைத்தவிர வேறென்றும் இல்லை.

ஸ்யு:—இதென்ன? வேதம் பலவிதமாகக் கூறியிருக்குமா என்ன? எல்லாவற்றிற்கும் நோக்கம் ஒன்றாக இருப்பதால், எப்படி ஒன்று மற்றென்றுக்கு முரணாக இருக்கும்! தகுந்த கர்மாக்களைத் தானே சிறப்பித்து வைதி கர்களை நற்கதியை அணுகச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் வேதங்களின் நோக்கம்!

க:—வேதங்களில் வர்ணாச்ரம தர்மங்களு க்கு ஏற்றபடி கர்மாக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சிலவிடங்களில் கர்மாக்களைச் செய் என்றும், வேறு சிலவிடங்களில் கர்மாக்களை செய் யாதே என்றும் அதில் காணப்படும். இவைக ளுள் எது தாழ்ந்தது எது ஏற்றமானதென்று தீர்மானிப்பது மிகக்கடினம். எல்லாவற் றையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்தால், அடைய வேண்டிய பரமமுடிவானமோக்ஷத்திற்கு ஒரு வித கர்மாவும் உதவியாக விராது. அஹிம்ஸை, ஒன்றை ஒருவிதமான வருத்தத்துக்கும் கூடி யவரையில் உள்ளாக்காதிருக்க வரவர முயலு வதே, சிறந்த தர்மம்; இதைவிடச்சிறந்ததர்மம் ச்ருதியாலும், யுக்தியாலும், அனுபவத்தாலும் கண்டறிய முடியாது. ஆகவே, யாகத்தைச் செய்து, வீணாக ஆட்டைக் கொன்று வருத்து வதில் என்ன பலன் கண்டுவிட்டீர் நீர்?

ஸ்யு:—ஸ்வர்க்கம்பெற யாகஞ்செய் என்றல் லவா சுருதிகள் கூறும்? மேல் ஏற்படும்பலனது சிறப்பைக் கோராது எப்படி ஜனங்களால் வீணாக அஹிம்ஸையை மாத்திரம் கைக்கொ ள்ளமுடியும்? பசு பக்ஷியாதிகள் யாகத்தில் உப யோகப்பட்டு மேன்மைபெறவேதான் ஏற்பட் டவை. இதற்கேற்பவே, ச்ருதியும் ஸ்தாவர ஜங்கமாதிப் பொருள்கள் யாகத்திற்கு அங்கங் கள் என்று கூறும். அவற்றில், ப்ராணிகளை யாகாதி கர்மாக்களுடனே தான் வெளிப்படுத்தி னார் ப்ரஹ்மா என்றுள்ளது. தகுந்த ப்ராணி களைத் தேடியெடுத்து யாகம் செய்தால், அதில் உபயோகப்படும் எல்லா விதப்பொருள்களுக் கும் பல பிறவியில் அடையவேண்டிய சிறப்பு அடுத்த பிறவியிலேயே ஏற்பட்டுவிடும். யாக மின்றி மேன்மைபெற அவைகளுக்கு வேறு வழியே இல்லை. ஆகவே, யாகம் நடைபெறுவ தால் அதில் ஸம்பந்தப்பட்டவை எல்லாம் ஒன்றை ஒன்று மேன்மைப் படுத்திக்கொள்ளு கின்றன. வேதம் அதன் போக்கு எல்லாவற் றையும் நன்கு உணர்ந்த ப்ராஹ்மணனையே இந்த யாகம், பொருத்தது. அவனால் இது நடைபெற்றால்தான் எல்லாம் நற்கதிபெறும். ஒன்றுக்கும் கெடுதி வாராது, தானும், ஸ்வர்கம் பெறமுயலும் இந்த ப்ராஹமணனை ஸ்மிருதி கள் மைத்ரன் (உலகத்திற்கு உறவானவன்) என்றல்லவா அழைக்கும்? இப்படியிருக்க, நீர் வைதிககர்மாக்களில் தோற்ற மாத்திரத்தில் உள்ள வருத்தத்தைக் கண்டு அவைகளை முற் றிலும் பழித்துவிடலாமா?

க:—வைதிக கர்மாக்களை, அவைகளால் ஏற்படும் கொடுமைகளைக்கூட நோக்காது நடத்த வேண்டுமா?

ஸ்யு:—என்ன? ஹிம்ஸை! ஹிம்ஸை! எ ன்று பெரும் பாடுபடுத்துகிறீரே! உலகில் ஹிம்ஸையே இல்லாது எதுதான் முடியும்? தோற்றத்தில் ஹிம்ஸைபோ லிருப்பவை, ஆராய்ச்சியின்பேரில் ஸரிப்பட்டு விடுவதில் லையா? கட்டியை அறுப்பது ஹிம்ஸைதானே. அது, குணப்படுவதைக் கருதி அப்படிச் செய் வதே, என்பதால் அதுவே அஹிம்ஸையை விடச் சிறந்ததாகிவிடவில்லையா? ஆகவே, ஹி ம்ஸை அஹிம்ஸை இவைகளை நமது புத்திக் குத் தோன்றியவாறு மதித்து ஹிம்ஸை போ ன்றவை கலந்துள்ள வைதிக கர்மாக்களை இகழ்ந்து விடலாமா?

க:—அப்படியானல் வேதங்கள் கர்மாக் களைச் செய்யாதே என்று கூறுவானேன்?

ஸ்யு:—மானிடர்கள் மனோ நிலையை நோக் கிக் கர்ம காண்டத்தில் வேதம் கர்மாக்களை

அவைகள் தரக்கூடிய விஷய ஸுக ஏற்றத்தையும் காட்டி, விதித்துள்ளது. அப்படி அவைகளில் முயல்பவர்கள் அவைகளுக்குக் காட்டப்பட்டுள்ள பலன்களின் எல்லைகளைக் கண்டதும் அவைகளில் வெறுப்புவந்து கர்மாக்களை விட்டுவிட எண்ணலாம். அவர்களை நோக்கி 'உங்கள் வர்ணாச்ரம நிலைகளுக்கு ஏற்ப, தகுந்த கர்மாக்களைத் தகுந்தபடி விட்டு விலகுங்கள்; உம் எண்ணம்போல ஒரே அடியாக அவைகளை நீக்கிவிடாதேயுங்கள் என்று எச்சரித்தது வேதம். மேலும் கர்மாவை விடு என்றுவேதம், கர்மாக்கள்செய்பவர்களைப்பார்த்துக் கூறியதா, அல்லது கர்மாக்களை இல்லாதவர்களைப் பார்த்துப்புதிய கர்மாக்களுள் புக வேண்டாம் என்று கூறியதா? வேதம் விதித்துள்ள கர்மாக்களில் கட்டுப்பட்டு ஒழுகாதவரை நோக்கி, வேதம் கர்மாவை விலக்க வேண்டியது அனாவச்யம். இதற்கு முகாந்தரங்கள்: (1) அவர்களிடம் வைதிக ஒழுக்கமே இல்லை விலக்குவதற்கு (2) கர்மாவை விலக்கு என்ற வேத ஒழுங்குப்படி கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டியதும் அனாவசியம் அவர்களுக்கு, என்பவைகளே. ஆகவே, வைதிக கர்மானுஷ்டான பரர்களை நோக்கி வேதம் இவ்வாறு விலக்கியிருக்கவேண்டும். இப்படியானால், அவர்களை எப்படிக் கர்மாக்களைவிலக்கச் சொல்லியது வேதம்? கர்மாக்களையே செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது வேதத்தின் கருத்தானால், அதை முதலில் விதிக்கவேண்டியதேயில்லை. முதலில் விதித்து, அவைகளின்படி நடப்பவர்களை நோக்கிக் கர்மாக்களை விலக்குவதால் அவைகளை எம்முகாந்தரத்தைக் கொண்டு முன்னர் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டதோ அவ்வாறு செய்வதே விலக்கப்பட்டதாகும். ஸ்வர்காதி விஷய ஸுகங்களைக் கருதாது விட்டு, நம்மை ஈடேற்ற வந்த கடவுள் கட்டளைகள் கர்மாக்கள் ஆதலால் அவைகளைப் பின்பற்றுவது ஈசன் வழிபாடு என்ற நோக்கத்துடன் கர்மாக்களை ஒருவன் செய்யவேண்டும் என்பதே வேதங்கள் கர்மாக்கள்செய்யாதே என்பதன் உண்மைப்பொருள்.

க:—கர்மாக்களை மாத்திரம் விலக்கிவிட்டு வேதம் நில்லாது, வேறு ஹிம்ஸைகளே இல்லாத கிருச்ர சாந்திராயண ஜபாதி தபஸ்ஸுகளையும் வேதம் விதித்துள்ளதே. கர்மாக்கள் செய்தே தீரவேண்டுமானால் இவைகளுக்குக் கதி என்ன?

ஸ்யு:—உலகில் வர்ணாச்ரமங்கள் வேற்றுமையைப் போலவே, பணமுள்ள நிலை பணமில்லாத நிலை என்ற இரண்டு வேற்றுமைகள் உண்டு. இவ்விருதிறத்தாரும், யாகம் தபஸ் இவைகளைத் தமது ஆற்றலுக்கு ஏற்பச் செய்ய வேண்டும். ஆனால், பணச்செலவு மிகுந்துள்ள யாகங்கள் பணக்காரனுக்கும், அவை ஒன்றுமேயில்லாத தபஸுக்கள் ஏழைகளுக்கும் சிறப்பானவை. இதுபற்றியே, யாகதானாதிகளைச் செய்யாத தனவானையும், தபஸ்ஸு செய்யாத ஏழையையும்கல்லைக்கட்டி கடல் நடுவிலிறக்கி விடவேண்டும் என்று மறைவழி கூறும் ஸ்மிருதிகள். எதிர் ஏழைக்கும் பணம் ஏற்பட்டு விடுமானால், யாகாதிகளே அவைகளை நல்வழியில் செலவிடும் போக்குகள். ஆகவே, யாகாதி கர்மாக்களை விட்டு, தபஸை மாத்திரம் ஒருவன் பின்பற்றவேண்டும் என்பது வேதநோக்கமல்ல. இரண்டுவித கர்மாக்களையும் ஒவ்வொருவனும் தன் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப, பின்பற்றவேண்டும் என்பதே அதன் கருத்து.

க:—வானப்ரஸ்த ஸந்யாஸிகள் யாகாதி கர்மாக்களையே விட்டு ஸுகதுக்கங்களைத்தாண்டி ஆனந்தமாக உலாவவில்லையா? அவர்களை வேதம் துதிக்கவில்லையா? இப்படியிருக்கக் கர்மா செய்தே தீரவேண்டும் என்பது வேத நோக்கம் என்று எப்படிக் கூறுவது?

ஸ்யு:— வானப்ரஸ்த ஸந்யாஸிகளுக்கு முன் ஆச்ரம கர்மாக்கள் நீக்கப்பட்டனவே ஒழிய, அவர்களுக்குக் கர்மாக்கள் இல்லாமல் போகவில்லை. அவர்களும் தம் ஆச்ரம கர்மாக்களை விட்டவர்களல்லர். மேலும் அவர்களுக்கு க்ரஹஸ்தர்கள் ஆதரவு முக்யமாக விருப்பதால் அவர்கள் ஓங்கிச் செழிக்கக்கூடக் கிருஹஸ்தன் தன் தர்மங்களான யாக தபஸ்ஸுகளைச் செய்யவேண்டியதுதான். முக்திநிலையை அணுகுவதற்கும், அணுகியவர்கள் நிலைப்பதற்கும் யாகாதிதபஸ்ஸுக்கள்வேண்டியதே. யாகாதி ஹோமப்புகைவழியே புண்ய ஜீவர்கள் ஸ்வர்கத்திலிருந்து புண்யபலன் ஓய்ந்ததும் வந்து இங்குப்பிறக்க இடம் ஏற்படும். ஆகவே யாகாதி கர்மாக்கள் முதலில் விஷய ஆசையை அதிகப்படுத்துவனவாயும், ஹிம்ஸையுடன்

கலந்தனவாயும் காணப்பட்டபோதிலும், யஜமானனுக்குப் புண்ய சிந்தையை வளர்த்து ஸந்யாஸாதி பெரியோர்கள் அனுக்ரஹத்திற்குவழியுண்டாக்கிப் புண்யவான்களே அவன் குலத்தில் வந்து பிறக்கும்படி செய்யும். இவனுக்குக் கர்பாதானம் முதல், அக்னிப்ரதானம் வரையில், எல்லாம் வைதிக மந்திரத்தை முன்னிட்டு, வேதவிதிப்படி நடக்க வேண்டியபடியால் எல்லாம் கடவுள் வழி பாடாகவே முடியும். ஆதலால் வைதிக கர்மாக்களே, ஹிம்ஸையையும் மேல் ஆச்ரமத்தார் அவைகளில்லாதிருக்கிறார்களே என்ற ஆத்திரத்தையும் முன்னிட்டு விடும், கிருஹஸ்தன் கடவுளை அணுகவே முடியாது. நற்கதி எப்படித்தான் அவனுக்கு வரும்! கபிலரே! வீணாக வேதத்தை ஒரு விதத்திலும் குற்றங் கூறவேண்டாம்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

தமயந்தி: (2) கனவு

ஆனாலும் ஸ்வயம்வரத்தில் நளனைக்கண்டு எவ்விதம் மாலையிடுவது என்றவள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதை நினைக்கும் போது அவளுக்குத் தெரியாமலே ஒரு திகில் உண்டாகியது. அதை எண்ண எண்ண, உள்ளம் பதைப்பள். அவ்வாறெண்ணும்பொழுது, தன் பக்கம் தன் காதலன் வந்து "கவலையுறேல்" என்று இன்பமொழி உரைத்ததாகவும் எண்ணுவள். ஒருக்கால் தன்னெண்ணம் எங்கு முடியாது விடுமோ என மனம் ஊசலாட் மயங்கியுமிருப்பள்.

மற்றந்த நளனும் காதல் எழுப்பிய கற்பனை, கருத்தில் தமயந்தி யுருவைப் பிரதிபலித்துக் காட்ட, அவளது காம உருவைக் கருத்திலிருத்தி, மனமயங்கி, இன்பக் கனவிலாழ்ந்து, இவ்வுலகத்தை மறந்து, கலங்கி விளங்கினான். அவ்வன்னங்கள் மீண்டுவந்து நடந்த விஷயங்களை சொல்லக் கேட்டதும்,

கேட்ட செவிவழியே கோளா துணர்வோட
ஓட்டை மனத்தோ டுயிர்தாங்கி—மீட்டுங்
குழியிற் படுகரிபோற் கோமான் கிடந்தான்
தழலிற் படுதளிர்போற் சாய்ந்து.

தனது மனத்தைத் தமயந்தி கொள்ளை கொள்ள, பார்ப்பவர்க்கு வெட்ட வெளியைப் பார்த்துப் பிரமிக்கும் பித்தன்போல் நளன் காணப்பட்டான்; ஆசை நோயால் வரும் அனர்த்தம் மற்றெப்படி இருக்கும்?

3. மனச்செம்மை

"தீராத காமத் தழலைத்தன் செம்மையெனும்
நீரா லவித்துக் கொடுநின்று—வாராத
பொன்னாடர் ஏவலுடன் போந்தவா சொல்லித்தன்
நன்னாடுஞ் சொன்னான் நளன்"

"வெப்பு நோயர் நீரின் மூழ்கின் வெம்மை யாறு மேகொலாம்?" என்றவாறு சுரம் வந்தவர்கள் நீரில் ஸ்நாநம் செய்தால் அச்சுரம் எங்காவது போகுமா? இம்மாதிரியே தமயந்திக்கும் நளனுக்கு முண்டான மன ஒத்துமையினால் ஏற்பட்ட காமவிகாரங்களை வேறாக எண்ணிச் செய்த சைத்யோபசாரங்கள் எல்லாம் வீணாயின. வீமராஜனும் தனது மகளது நிலையையும் அவளது வயதையும் எண்ணி அவளுக்கு மணஞ் செய்விக்க நினைத்துச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்த மனங்கொண்டு மற்றையதேச மன்னர்களுக்கு ஓலை விடுத்தான்.

நிற்க. தேவலோகத்தில் ஒரு விசேஷம் நடந்தது. நாரதர், பர்வதர் என்னும் தேவ ரிஷிகள், பூலோகமெங்கும் ஸஞ்சரித்து, இந்திரலோகமடைந்தனர். அங்குத் தன் மாளிகையை யடைந்த அவரை, இந்திரன் மரியாதை செய்து, க்ஷேம விசாரஞ்செய்து, "உத்தம வீரர்களாகிய, உலகில் அரசாளும் மன்னர்கள் இப்பொழுது இங்கு வருவதே இல்லை. அவர் எங்குச் சென்றனர்? விருந்தாக வந்தென்னை யவர் சந்தோஷ முண்டாக்காதிருக்கும்படி அவர் எங்குப் போய்விட்டனர்?" என்று கேட்டான். "அதற்குக் காரணமுண்டு. விதர்ப்ப நாட்டரசன் மகள் தமயந்தி நல்ல அழகி; வெகு உத்தமி. அவளுடைய ஸ்வயம்வரம் சீக்கிரத்தில் நடக்கப்போகிறது. அதை நாடி, அரசரெல்லாம் அங்குச் செல்கின்றனர்" என்று பதிலுரைத்தார். இவ்வாறு சொல்லும் பொழுதங்கு அக்கினி பகவானை முன்னிட்டுக் கொண்டு லோகபாலர்கள் அவ்வினிய மொழிகளைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தனர். இந்திர

னுடன் அவரும் அம்முனிவரது இன்பந்தரக்கூடியமொழிகளைக் கேட்டதும், "நாமும் அவ்விடம் போவோம்" என்று தமது விமானங்களில் ஏறி, விதர்ப்ப நாட்டை நாடி வரலானார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வரும் வழியில் பூலோக மன்மதனென்று யாவரும் மயங்கும்படி நளமகாராஜன் தனது தேரைக் கனவேகத்துடன் நடத்திவருவதைக் கண்டனர்; தமது விமானங்களை ஆகாயத்திலேயே நிறுத்திக் கீழேயிறங்கி வந்தனர்; நளனைக்கண்டு, பரீக்ஷிக்கும் எண்ணத்துடன், "உண்மைக்கும் புகழ்க்கும் உற்றிடமாய் விளங்கும் நளமன்னவனே! உம்மால் எமக்கோர் உபகாரம் ஆகவேண்டும். தயவுசெய்து எங்களுக்குத் தூதாகவேண்டும்" என்றவனை வேண்டினர். இதைக் கேட்டதும்,

"குறிப்பறிந் தீதலே கொடைமற் றின்னென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்கல் ஆதலின்
பெறற்கரும் ஆவியும் பெட்பின் ஈகுவன்
திறப்பட யிவருளந் தெரிந்த தில்லையால்"

எனப் பலவிதம் எண்ணினான்; ஆனாலும், அவர் வேண்டுகோளை மறுக்க எண்ணம் பெறானாகி "அப்படியே செய்கிறேன்? நீங்கள் யார்? உங்களுக்கென்ன செய்யவேண்டும்" என்று நளமகாராஜன் கேட்டான். "நான் இந்திரன்; அவர் அக்நி, வருணனன், யமன் என்னுந்தேவர்கள். நாங்கள் நால்வரும் தமயந்தி விஷயமாக வந்திருக்கிறோம். இவ்விஷயத்தை அந்தத் தமயந்தியிடஞ் சொல்லி, அவளை மணக்க விரும்பும் எங்களில் அவள் கணவனாக ஒருவரை வரிக்கும்படி அவளிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்" என இந்திரன் பதில் சொன்னான். "போயும் போயும் என்னைத்தானா இக்காரியத்திற்குத் தூதாக அனுப்பவேண்டும்! எனக்கும் அவள்மேல் ஆசை; அவளுக்கும் என்னிடமப்படியே. என்னை இவ்வேலையில் அனுப்புவது உசிதமல்ல. என்னைக்கண்டதும் உங்கள் மேல் ஆசைகொள்வாளா?" என்று நளன் மறுத்துக்கேட்டான். "செய்வதாகச் சொல்லிப் பின் மறுப்பது தகுமா? நீ எப்படியாவது எங்களுக்கிந்த வேலை செய்ய வேண்டும்" என்று இந்திரன் மீண்டுஞ் சொன்னான். "காவலிலிருக்கும் அவளை யான் எப்படிக் காணமுடியும்? அந்தப்புரத்துள் போவதடுக்குமா?" என நளன் சொல்ல, "உன்னை யாருங் காணமுடியாது; நீ அந்தப்புரத்துள் போகலாம்; போ" என இந்திரன் கூற, "அப்படியே" என்று ஒப்புக்கொண்டு தமயந்தியின் மாளிகையை நளன் அடைந்தான்..

அங்குத் தோழிமாருடன் அழகிற் கழகு செய்யுந் திருமேனிவைபவத்துடன் தன் மனக்கோயிலில் சேமித்திருந்த காதல்விக்ரஹமாகிய தமயந்தி விளங்குவதை, தன் கண்ணாறக்கண்டான். அப்போது,

தேங்குவளை தன்னிலே செந்தாமரைமலரப்
பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே—யாங்கு
மதுநோக்குந் தாரானும் வாணுதலுந் தம்மிற்
பொதுநோக் கெதிர்நோக்கும் போது.

ஆயினும் பெண்களது இயற்கை நாணத்தால் குனிந்து, தலை நிமிர நினைக்காளாகி "நீங்கள் யார்? எவ்வாறு நீங்கள் இவ்விடம் வந்தீர்கள்? காவலுடைய இம்மாளிகைக்குள் பிறரால் கவனிக்கமுடியாமல் எப்படி வரலானீர்கள்?" என அவனை மிகுவணக்கத்துடன் கேட்டாள்.

நளன்:—யான் தேவதூதன்; என் பெயர் நளன். உம்மை மணக்கத் தேவர்களாகிய இந்திரன், வருணன், அக்நி, யமன் ஆகிய இவர் வந்திருக்கின்றனர். தாங்கள் அவருள் ஒருவரை மணக்க வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம். சுபமங்களமுடையீர்! அவருள் எவரை மணக்க உமக்குப் பிரியம்? அவரது அனுக்ரஹத்தினால்தான் ஒருவரும் காணாதவிதம் இங்கு வந்தேன்; என்னை அவர் அனுப்பிய காரியமும் வீணாகாதென்று நம்புகிறேன். யான் சொன்னவற்றை நன்றாக யோசித்துப் பதில் கூறும்.

தமயந்தி:—தாங்கள் எவர் பொருட்டு வந்தீர்களோ அவர்க்கும் உமக்கும் அநந்த கோடி நமஸ்காரம்! தங்களைக் கண்டதும் ஒருபால் திகிலும், ஒருபால் அமைதியும் குதூஹலமும் அடைந்தேன். அவற்றின் உண்மை இப்பொழுதுதான் விளங்கிற்று. ஆயினும் எனக்குப் பயமில்லை. தாங்கள் என்னிடம் காதல் செலுத்தியதாக ஒப்புக்கொள்ளும்; தாங்கள் எதைக் கேட்பினுங் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். அன்னங்கள் சொன்னநாள் முதல், என் மனம் உம்மிடஞ்செல்ல, அன்னமிறங்காது இரங்குகின்றேன். தஞ்சமென்றடைந்

தோரைக் கைசோரவிடுதல் தங்களுக் கழ கன்று!

நளன்:—லோகபாலர்கள் நேராக வந் தும்மை வரிக்க விருக்க, கேவலம் என்னி டம், ஸாதாரண மனிதனிடம், ஆசைகொள் வது அழகா? நியாயமா? வலியவந்த சீதேவியை வேண்டாமென்று தள்ளுவாரு முண்டோ?

தமயந்தி:—அவ்வினிய பழமொழி எனக்குச் சிறிதும் பொருந்தாது. தஞ்சமென்று உம் பாத ரவிந்தங்களே பரம்பொருளென நாடி வஞ்சனை யற்ற மனத்துடன் யான் கூறுவன். தாங்கள் என்னைக் கைசேர்ரவிட்டால், உமக்கென்று வைத்திருந்த உயிர் பிறரை யடையாதிருக்கச் செய்ய வழி எனக்குத் தெரியும். என் மீது கோபம் வேண்டாம்; என்னை ஒப்புக்கொண்டு காப்பாற்றும்.—

நளன்:—தாங்கள் தேவர்க்கு அபசாரமான மொழிகள் கூறுதல் அழகெனச்சொல்ல முடி யாதாகுமன்றோ?

தமயந்தி:—அது எப்படியாயினும் எனக் கென்ன? என்னுயிர்க்குக் கடவுள் அவரல்ல; தாங்கள்தான். உம்மை முழுமனத்துடன் என் னுயிர்க் காதலன் எனக்கொண்டு, அந்த எண் ணங்கொண்டிருக்க, பிறரை, அவர் தேவராயி ருந்தாலென்ன, அன்றி முழுமுதற் கடவுளாக இருந்தால்தான் என்ன, வரித்தல் யார் செய லாகும்? பாழும் பரத்தையர்போல், கேவலம் செல்வம், பதவி இவற்றை எண்ணியா உண் மைக்காதல் நிலைத்தது? தாங்களிவ்வாறுரைத் தல் என் மனத்துள் பெருங்கஷ்டம் விளை விக்கின்றது. அப்படித் தாங்கள் என்னை மணக்க விரும்பீரானால் நெருப்பு, நீர், விஷம் முதலியவற்றின் உதவியால் உமக்கு முன் வானுலகாண்டு அங்கு உம்மை மீண்டும் பெற பெருந்தவம் புரிவேன். இது உண்மை!

நளன்:—நான் உமது நண்பன்;—

தமயந்தி:—அந்தக் குளிர்ந்த மொழியை மீண்டுஞ் சொல்வீராக!

நளன்:—யான் சொல்வதைச் சிறிதுந் தடுக் காது கேட்டால் நன்மை தரும். தேவரை மணத்தல், பதவி மாத்திரமன்று; தெய்விகந் தரும். அதை விரும்பாது அல்பமானுஷனி டம் ஆசை கொள்வது எவர்க்கும் அடாது! அடாது!

தமயந்தி:—இம்மொழி உமக்கடாது! என் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகி, என்னைத்தங்களது ஸௌந்தரவடிவைக் காணமுடியாது தடுக்குந்து யரத்தைக் கண்டும் உமது மனம் இளகவில்லை போலும்!

நளன்—எல்லாமுணர்ந்தும் நீ இவ்வாறு பேசுதல் என்னை ஏசுவதே ஒக்கும். தூதாக வந் தவன், வந்த காரியத்தைத் தன் காரியமாக முடிக்கலாமோ? நான் வந்த காரியம் என் காரி யமானால் என் காரியமாகவே முடிக்கலாம். அவ்வாறு வரும்போது அப்படியேசெய்வேன்; அது ஸத்யம். தயவுசெய்துனக்கொரு மறு மொழி சொல்லியனுப்பும்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட தமயந்தி, பவழக் கொடியில் முத்தமரும்பியதென நகைத்து, கண்ணைக்கவிந்த நீரைக் காதல் நெருப்பவிக்க, பேசமுடியாதுவரண்டதொண்டைஆசையீரம் பாய்ந்து இளக, தனது மெல்லிய குரலில் சல் லியமில்லாது "என்னுயிரின் உயிரே! உமக்கு வந்தனம்! அநந்த கோடி நமஸ்காரம்! அத்தே வர்க்குமப்படியே! யான் உமக்கு ஒரு தீங்கும் வராது உம்மையே வரிப்பேன். தேவரும் தேவரீரும் இருக்கும் அந்தச் சுயம்வர மண்ட பத்தில் அவரெதிரிலேயே உம்மை மணந்தால் உமக்கெப்படிக் குற்றமேற்படும். இந்த உபா யம் முன்னமே தோன்றாது போயிற்றே! தேவதைகள் தரும வழியை விட்டுப் போகார் கள். நான் தங்களை அவர் முன்னிலையிலேயே வரிப்பதாகச் சொன்னதாக அவரிடஞ் சொல் லும்" என்றுமிக்கவணக்கத்துடன் சொல்லித் தனக்கும் தன் புகழ்க்கும் காதலுக்கும் கறை ஏற்படாத வண்ணம் பதிலுரைக்க, நளன் தேவரை நாடிப் புறப்பட்டான்.

அவனை வழிகொண்டுவிடக்காதல் எழுப்பிய எண்ணத்தை, நாணந்தடுக்க, உள்ளந்தடுமாறி, மூடாக்கண்கள் அந்நளனையே தொடர, கண் ணிலார் மயங்கி நிற்பதுபோல் தமயந்தி, படத் திலெழுதிய பாவையென மயங்கிக்கிடந்தாள்.

இந்திய ஸ்திரீ ரத்னங்கள்.

திரௌபதி	அணா	8
ருக்மிணி	,,	6
சகுந்தலை	,,	4

மானேஜர், விவேக போதினி
மயிலாப்பூர், சென்னை.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS OF THE WORLD

நாளது மாதத் தொடக்கத்தில் ராஜப்பிரதிநிதியவர்களுடைய சட்டசபையில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட 1917-18-ம் வருஷத்திய அரசிறை விஷயமான கணக்குச்சில முக்கியமான அம்சங்களை வெளியிடுகின்றது. இப்போது ஐரோப்பாவில் நடக்கும் கடும்யுத்தம் காரணமாகச் செலவாகும் தொகைக்கு நமது இந்திய கஜானுவிலிருந்து நூற்றைம்பது கோடி ரூபா இனும் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றனர். இந்தத்தொகை அதிகமாகத் தோன்றினும், யுத்தத்தில் இரண்டுவாரச்செலவுக்குத்தான் இது போதுமானதாக விருக்கும். இதற்கு ஒருவாறு ஈடாக, சீமையிலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வரவழைக்கப்படும் வஸ்திரங்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட இறக்குமதிவரி இருமடங்காக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் சீமைச் சரக்குகள் இறக்குமதியாவது குறைந்து, உள்நாட்டுச் சரக்குகள் விருத்தியடையக் காரணமுண்டு. அதற்காக நாமெல்லோரும் அத்தியந்த சந்தோஷ சித்தர்களாக இருக்கிறோம். இன்னும் அதிகமான வரும்படியைப் பெறுவதற்காக வருமான வரியைச் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் உயர்த்தியும், சில தீர்வைகளை அதிகமாக்கியும் சில ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. யுத்தம் சீக்கிரத்தில் முடிய வேண்டுமென்பதற்குப் பண உதவிசெய்ய, சர்க்காரார், ஜனங்களிடமிருந்து ஏராளமான தொகை கடன்வாங்க நிச்சயித்திருக்கின்றனர். சொற்ப வரும்படியுள்ளவன்கூட, தன்னுலான வரையில் கடன்கொடுத்து உதவிசெய்யும் சந்தர்ப்பத்தை யடையவேண்டியதற்கு, தபாலாபீசு மூலமாகச் சில சவுகரியங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக ரூ. 7-12-0 கொடுத்து, தபாலாபீசுமூலமாக ஒரு பத்திரம் பெற்றுக்கொண்டால், ஐந்து வருஷங்கள் கழித்து அப்பத்திரத்துக்குப் பதிலாக ரூ. 10 பெறலாம். இடையே பணம் வேண்டுமானுலும், பெற்றுக்கொள்ளலாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடாது நம்மவரில் பெரும்பாலார் கவர்ன்மெண்டாருக்குக் கடன்கொடுத்து, யுத்தம் சீக்கிரத்தில் முடிவடையும் வழியைத் தேடவேண்டியது அவசியம்.

இந்திய ராஜாங்க அரசிறை

* * *

சென்னை ராஜதானியிலுள்ள லோகல் போர்டுகள் முனிஸிபாலிடிகளின் அபிவிருத்தியை உத்தேசித்துச் சில ஏற்பாடுகள் செய்யமுடியுமா என்று கவனிக்கும்பொருட்டு இந்த மாதத்தில் சென்னையில் ஒரு மஹாஸபை கூடியது. கனம் கவர்னர் அவர்கள் விஜயம் செய்து, ஸபையை ஆரம்பம் செய்ததே இந்தக் காரியத்துக்கு நற்குறியாகும். லோகல் போர்டுகளிலும், முனிஸிபாலிடிகளிலும் அனுபவம் நிறைந்த பிரபலர்கள் வியாசங்கள் எழுதிப்படித்தனர். மஹாஸபையார் தீர்மானித்த சில விஷயங்களைக் குறிப்பிடுகிறோம். 'லோகல் முனிஸிபல் சங்கம்' என்ற ஸபை ஏற்படவேண்டும்; பணச்செலவு விஷயத்தில் அதிகமாகச் சுதந்தரங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும்; ஜில்லா போர்டுக்கு உத்தியோகஸ்தரல்லாதவர்களையே உப-பிரஸிடெண்டாக நியமித்தல் வேண்டும்; கிராமங்கள்தோறும் பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்பட்டு, அதனதன் நிர்வாகங்களைக் கவனிக்கச் சுதந்தரமும் சவுகரியமும் பெறவேண்டும்; பிரதமக் கல்வி விஷயமாக, போர்டாருக்கு அதிகமான சுதந்தரங்கள் கொடுபடவேண்டும்;—என்பனவாம். இந்த மஹாஸபையார் தீர்மானித்த விஷயங்களையெல்லாம் நமது கவர்ன்மெண்டார் அங்கீகரித்து, சீக்கிரத்தில் அமுலுக்குக் கொண்டுவருவாரென்றே நாம் எதிர் பார்க்கிறோம்.

லோகல் முனிஸிபல் சங்கம்

* * *

இந்த யுத்தத்தில் மேற்கரங்கத்திலும் கிழக்கரங்கத்திலும் நேசப்படைகள் வெற்றிபெற்றே வருகின்றன. மேற்கரங்கத்தில், ஜர்மானியர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பின்னடைந்து போகின்றனர். அநேக நகரங்களும் கிராமங்களும் ஆங்கிலேயர் வசமும் பிரஞ்சுக்காரர் வசமுமாயின. இவ்விஷயம் நமக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதென்றாலும், கிழக்கரங்கத்தில் நமது இந்திய சேனை

ஐரோப்பிய மஹா யுத்தம்

கள் செய்த அளவிடமுடியாப்பெருஞ்செயலைக் கேட்க நாம் கட்டுக் கடங்காக் களிப்புக்காளா கிறோம். சென்ற வருஷத்தில் "குட்" என்ற இடத்தில் இச்சேனைக்கு நேர்ந்த விபத்தை அபிமானிகள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நமது குதிரைப்படைகளும் காலாட்படைகளும் முன்சென்று, துருக்கச்சேனைகளை வெருட்டிக் கடைசியாக, பாக்தாத் என்னும் புராதன பெருங்காவற் பட்டணத்தைப் பிடித்துவிட்டன. இவ்வெற்றி வெகு முக்கியமானது. பெர்லினிலிருந்து பாக்தாத்வரைக்கும் இருப்புப்பாதை போட்டு, துருக்கி ராஜ்யம் முழுதையும் தமது கைக்குள்ளாக்கிக் கொள்ளலாமென்று ஜெர்மானியர் மனோராஜ்யம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது கைகூடாமல் போய்விட்டது! ஜெர்மானியர் தங்களைத் துரோகம் பண்ணிவிட்டார்களென்று துருக்கியர்கள் இப்போது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி, மேற்கிலும் கிழக்கிலும் சத்துருக்களுக்குத் தோல்வியுண்டானபோதிலும், அவர்கள் சமுத்திரத்தில் கப்பல்களை மூழ்குவிப்பதில் மட்டும் பின்னடையவில்லை. அமெரிக்கர்களின் கப்பல்களில் சில மூழ்கடிக்கப்பட்டன என்றாலும், அமெரிக்கர்கள் இதுவரையில் ஜர்மானியரோடு நேராக விரோதித்துக்கொண்டு சண்டைக்கு வரவில்லை.

* * *

ருஷிய ராஜ்ய மாறுபாடு.

திடீரென்று ருஷிய ராஜ்யத்தில் ராஜரீக மாறுபாடு உண்டானதற்கு, ஐரோப்பிய யுத்தம் தான் காரணம். சுயேச்சா சக்கரவர்த்தியாகிய "க்ஸார்," ஜெர்மனிக்கு அனுகூலரான சிலருடைய வசப்பட்டு, ஜனங்களுக்குப் பிரதிகூலமான காரியங்களைச் செய்தனர் என்ற அபிப்பிராயம் வரவர முதிர்ந்தது. தேச க்ஷேமத்துக்குப் பாடுபட்டவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டனர். தேச விரோதிகள் ராஜ்ய நிர்வாகத்தைக் கைக்கொண்டனர். உணவு விஷயமாக நேர்ந்த ஒரு சில்லரைக் கலகத்தை வியாஜமாகக்கொண்டு, ஜனங்களும் சைனியங்களும் ஒன்று சேர்ந்து, 'டூமா' என்ற நிர்வாக ஸபைக்குச் சர்வாதிகாரத்தையும் கொடுத்து ஒரு நொடிப்போதில் எதிர்பாராத மாறுபாட்டை யுண்டாக்கிவிட்டதை நோக்கும்போது நமக்கு ஆச்சரியமாகவிருக்கிறது. க்ஸார் சக்கரவர்த்திக்கு, ஸர்வாதிகாரத்தையும் பிறரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போவதைத் தவிர வேறு கதியில்லை. அவர், மனைவி மக்களுடன் ஊரைவிட்டுப்போய்விட்டார். இப்போது சர்வாதிகாரமும் "டூமா" வின் நிர்வாக ஸபையாரிடமிருக்கிறது. அவர்களுடைய நோக்கம், ஜெர்மனியுடன் கடும் போர் புரிந்து அதை முற்றிலும் முறியடிக்க வேண்டுமென்பதே. தேச க்ஷேமத்தின் பொருட்டுப் பாடுபட்டவர்கள் சிலர் சிறையிலிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் விடுதலையடைந்தனர். இந்த ராஜரீக மாறுபாடு எப்படி முடியுமென்று நிச்சயிக்கமுடியாது. என்றாலும் புதிதாக உண்டான கவர்ன்மெண்டை, மற்றைய தேசங்களின் துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்துவிட்டனர்.

* * *

திருப்பதி அத்யாபக வழக்கு.

கட்சிப் பிரதி கட்சிகள் மலிந்த நமது சென்னை ராஜதானியில், வைஷ்ணவர்களுக்குள் தென்கலை வடகலைச் சண்டை இன்னும் மும்முரமாகவே நடந்து வருவதைக் காண நாம் விசனிக்கிறோம். கோயில்களில் பெறும் மரியாதைக் கிரமத்திலும், அங்கு அத்யாபகம் செய்யும் போதிலும் இவ்விதமான சண்டைகள் உண்டாகி, நியாய ஸ்தலங்கள்தோறும் ஊடாடிச் சீர்குலைகின்றன. இதில் நேரிடும் பணச் செலவைப்பற்றி எழுதவேண்டியதில்லை. **ஸ்ரீரங்கம்,** ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருவஹீந்**திரபுரம், மன்னா**ர்குடி, காஞ்சிபுரம் முதலிய இடங்களில் இத்தகைய துர்த்தசையேற்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். சமீபத்தில் இவ்விஷயமான சண்டை திருப்பதிக் கோயிலில் உண்டாகி, மூன்று கோர்ட்டு வரையில் சென்றது. ஈசுவர ஸந்நிதானத்தில் எல்லாருக்கும் சமமான பாத்தியமும் சுதந்தரமும் உண்டென்பதை நமது ஸஹஜனங்கள் என்றைக்குத்தான் தெரிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப நடக்கப்போகின்றனர்! மத வைராக்கியம் எப்போது ஒழியப்போகின்றது!

* * *